

журнал справжнього чоловіка ■■■ #3(5) квітень 2012

ЕГОІСТ

НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ

БОКС
MUST
GO
ON

ГРОШІ

Від благодійника
до лоха

СПОРТ

Владний хокей:
відродження

МАНДРИ

У гості до
кіндзмараулі

ЛІКУВАЛЬНО-РЕКРЕАЦІЙНИЙ КУРОРТНИЙ КОМПЛЕКС

ШАЛЕ ГРААЛЬ

АПАРТ - ГОТЕЛЬ • МЕДИКАЛ - СПА - ЦЕНТР • ФЬЮЖН - РЕСТОРАН
ТРУСКАВЕЦЬ • ОБ'ЄКТ ЄВРО-2012

вул. Суховоля, 60/а, м. Трускавець, Львівська обл., 82200, Україна
тел.: 0324771212, факс: 0324771205 • e-mail: info@chalegraal.com.ua

www.chalegraal.com.ua

Європейський стандарт лікування та відпочинку в Трускавці

Чому Шале Грааль, а не готель 5 зірок?

розташування поблизу
бювету мінеральних вод;
чисте повітря, паркова зона;

індивідуальний підхід
до кожного гостя;

63 комфортних апартаменти з
кухонною зоною площею
від 40 до 140 м²;

неповторний дизайн від класичного
стилю до хай-теку;

Лікувальна база:

лікування на базі трьох курортів:
мінеральні води Моршина,
Східниці і Трускавця;

відділення діагностики;

фізіотерапевтичне відділення;

бальнеологічне відділення;

маніпуляційний кабінет.

СПА-зона:

волога зона: п'ять видів
саун та парних, басейн,
джакузі;

апаратна косметологія
обличчя та тіла;

масажні кабінети;

тренажерний зал;

солярій.

Ресторани та бари:

«Теодора» – ресторан
«шведської лінії» та
a la carte, Європейська
кухня – сніданки,
обіди, вечері;

дієтичне, діабетичне та
дитяче меню;

лоббі-бар;

фітобар з широким вибором
кисневих коктейлів.

КЛІНІКА РЕПРОДУКЦІЇ ЛЮДИНИ

ЛЬТЕРНАТИВА

Альтернатива – є!

*Привітний персонал, досвідчені фахівці, новітні технології –
це все про клініку репродукції людини «Альтернатива»*

- ДОПОМІЖНІ РЕПРОДУКТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ ПРИ ВСІХ ВИДАХ ЧОЛОВІЧОГО ТА ЖІНОЧОГО БЕЗПЛІДДЯ
- УЛЬТРАЗВУКОВА ДІАГНОСТИКА
- ВСІ ВИДИ ГІНЕКОЛОГІЧНИХ ПОСЛУГ

Пакет «Весняна радість» з 14 лютого до 14 травня 2012 року
друга спроба запліднення in vitro – **безкоштовна!**
+10% знижка на стимулюючі препарати в обох циклах

Дивіться розклад «гарячих годин» на сайті www.ivf.lviv.ua
та проходите повний гінекологічний огляд або УЗД із
СУТТЄВОЮ ЗНИЖКОЮ

Україна, м. Львів, вул. Героїв УПА, 73, тел.: (032) 232-77-83, (063) 230-18-72
e-mail: alternatyva.ivf@gmail.com, www.ivf.lviv.ua, skype - [alternatyva.ivf](https://www.skype.com/name/alternatyva.ivf)

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Makey

авторські вироби зі шкіри

Продукція «МАКЕЙ» - це не тільки готові рішення, а й широкі можливості створення Ваших власних оригінальних моделей, що підкреслюють неповторну індивідуальність і стиль.

Виберіть продукцію на нашому сайті і зв'яжіться з нами, а ми доставимо її до Вас.

Наша адреса у Львові:

м. Львів, вул. Щирецька, 36, ТВК «Південний»,
Галицький ярмарок, сувенірно-подарункова алея, №21
тел.: 097 540 80 76, 096 43 995 48
www.makeystudio.com

Раді представити Вам колекцію
авторських виробів ручної роботи
з натуральної шкіри

ТЕМА НОМЕРА

СТОР. 12-15 >

ПОЧНЕМО З ПОНЕДІЛКА. АГА, АЯКЖЕ...

Що таке прокрастинація

СУСПІЛЬСТВО

СТОР. 16-28 >

ВІД БЛАГОДІЙНИКА ДО ЛОХА

Як правильно творити добро
стор. 24 >

ЄВРО-2012 - ВТРАЧЕНІ НАДІЇ

стор. 16 >

КУПИ ВІЛЛУ В ІМПЕРАТОРА

стор. 18 >

Спеціалізований журнал «Егоїст»

Зареєстрований у Міністерстві юстиції України
Свідоцтво серія КВ № 18262-7062
від 11.10.2011 р.

Адреса редакції та м. Львів,
видавця: вул. Героїв УПА, 73
Засновник: ТОВ «Егоїст Паблішинг»
Видавець: ТОВ «Егоїст Паблішинг»

Розповсюджується безкоштовно в елітних ресторанах, клубах, барах,
готелях, клініках, автосалонах, фітнес-центрах і магазинах Львова.
Частина накладу потрапить на домашні адреси або безпосередньо з
рук в руки найуспішнішим політикам і бізнесменам міста.

Наклад: 1000 примірників

Періодичність: 12 разів на рік

Підписано до друку: 26.03.2012 р.

Друк: Поліграф-сервіс

Концепція та зміст журналу «Егоїст» є інтелектуальною
власністю. Частковий або повний передрук матеріалів,
а також інше їх використання або відтворення
допускається лише з дозволу редакції. За зміст реклами
відповідальність несе рекламодавець.

ЯК СТАТИ ЛИЦАРЕМ
стор. 52 >

ЗАХОПЛЕННЯ

СТОП. 29-57 >

**ВЛАДНИЙ
ХОКЕЙ**
стор. 30 >

**ГОТУЙ НОГИ
ВЗИМКУ**
стор. 38 >

ВІДПОЧИНОК

СТОП. 58-73 >

«Я ЗАБЕРУ УСІ ТВОЇ БІДИ»

У гості до кіндзмараулі, кавказької гадюки та найгостинніших людей на планеті

стор. 66 >

ДРІБНИЦІ ЖИТТЯ

СТОП. 74-83 >

**СВІТ КРІЗЬ
СКЕЛЬЦЯ
ОКУЛЯРІВ**
стор. 74 >

Депутати Львівської обласної ради висловили недовіру голові ОДА Михайлові Костюку. Однак зробили це так дивно, що і попарилися на «боротьбі з режимом», і до жодних юридичних наслідків їхнє рішення не призвело. З 84 депутатів фракцій, що входять до Комітету опору диктатурі (усього в раді 116 депутатів), проголосували 74. А для того, щоб набрати 2/3, які б мали юридичну силу і змушували Президента відправити губернатора у відставку, потрібно 77 голосів. Цікаво, що тих, хто зірвав реальну недовіру Михайлові Костюку, так і не знайшли, адже голосування було таємним.

На фото: емоційні ініціатори недовіри – «рухівець» Андрій Корнат, «свободівка» Ірина Сех, «фронтовик» Степан Кувів. Натомість Михайло Костюк спокійний, ніби знає, що голосування скінчиться ухваленням рішення, яке нікого ні до чого не зобов'язує.

Весна у Львові. Дівчата знімають одяг, а манекени – навпаки

Сольник. Таким львів'яни побачили лідера гурту «ДДТ» Юрія Шевчука під час концерту в Опері

X Міжнародний фестиваль

«Флюгери Львова»

29 квітня – 1 травня 2012 року

пл. Ринок, 1 (внутрішній двірник Ратуші)

Етно-джазовий фестиваль «Флюгери Львова», який є однією з найочікуваніших, найвишуканіших та найнестандартніших подій міста, цього року відбуватиметься вдесьте. Як і завжди фестиваль розташується в самому серці Львова – у внутрішньому дворнику Ратуші.

З кожним роком він збільшує свої масштаби, розширюючи коло учасників – джазових та етнічних музикантів – та приєднуючи до програми медійні проекти і літературні акції. Цього року 1 травня «Флюгери Львова» прокидатимуться із новою надією міста та новим викликом йому же – молодим, зухвалим, іронічним та водночас ліричним «ГІЧ Оркестром». Впродовж трьох днів ви зможете поринути у вир музики, зустрітися зі старими добре знайомими, а також познайомитися з новими виконавцями та навдивовижу гарно відпочити.

Гастрономічний фестиваль

«Львів на тарілці»

20-22 квітня 2012 року

Ресторани міста

Уперше у Львові відбудеться величезний гастрономічний фестиваль, який презентуватиме Львів як гастрономічну столицю України. До фесту долучаться ресторатори міста, які, презентуючи заклад, запропонують до смакування свої вишукані страви та напої. Власникам кнайп, кав'ярень та ресторацій запропонують винести особливу атмосферу їхнього закладу на вулицю! Поміж різних страв буде представлена різнонаціональна кухня, адже Львів – мультикультурне місто. А найнесподіванішою подією стане вечір просто неба на 1000 осіб за велетенським гастрономічним столом. У межах свята відбудеться визначення кращого ресторану та шеф-кухаря міста Львова.

V Міське свято

«День Батяра»

1-2 травня 2012 року

пл. Ринок

Львів'яни та гості міста на День батяра матимуть унікальну можливість поринути в атмосферу, настрій, побут, стилістику такого автентичного львівського явища, як батярство, що витворило своєрідний міський фольклор, сформований на лексиці львівської вулиці початку XX ст. Батяр – це дотепний, галантний і романтичний збитнар.

І хоча справжніх батярів уже давно не лишилося, їх дух у Львові досі присутній, адже є чимало людей, які не тільки люблять цей стиль життя, а й прагнуть відтворити його. На вулицях у День батяра можна буде побачити людей, вбраних по-батярськи. За бажання, можна буде взяти участь у вуличних виставах в батярському стилі, а також сфотографуватися на згадку зі справжнісіньким «Почесним Батяром». На вулицях і в кав'ярнях лунатиме батярська музика.

Новий проект Фотогалереї Юрія Тітовця для України

27 квітня – 26 травня 2012, Галерея «ЮніКредитБанку» (пл. Міцкевича, 10).

В рамках щорічного Міжнародного салону-турне художньої фотографії «З любов'ю до Жінки» Фотогалерея Юрія Тітовця цього року організовує турне Україною молодшої фотохудожниці Юлії Сналозуб.

Колекція, яку цього року привіз Юрій Тітовець до Львова, називається «Основний інстинкт». Після закінчення експозиції збірка поїде в Київ, Одесу, Запоріжжя, Дніпропетровськ.

Юлія Сналозуб – молода українська фотограф, що постійно проживає у Празі.

У Чехії вона вважається найвишуканішим фотографом в стилі ню! Її роботи публікують в чеських журналах Instinkt, Reflex, FotoVideo і Status, з величезних успіхом пройшла в Празі її персональна виставка «Тендітна краса жінки». У 2010 і 2011 роках завойовані золоті медалі на міжнародному фотосалоні With Love to Women, її роботи представлені у постійних експозиціях міжнародних фотовиставок в Макао (Китай) і Пірна (Німеччина). Протягом 2011 року фотографії Юлії більше 30 разів публікувалися у відомих журналах Чехії, України та Росії.

Ретро-автомобілі на трасі «Львівський трикутник», 2011 рік

Фото Світлана Кравца

5- 6 травня 2012 року
Леополіс Гран Прі
 Leopolds Grand Prix

Міжнародний фестиваль класичних автомобілів та авіапрограми до 60-річчя Першого Гран Прі Львова на трасі «Львівський трикутник»

Під патронатом:
 Автомобільного клубу України (САУ),
 Польського клубу класичних автомобілів (PCC),
 Польського клубу авіапрограми (PAC),
 Польського клубу класичних автомобілів (PCC),
 Польського клубу авіапрограми (PAC)

Організатор: Польський клуб класичних автомобілів - 345 653 345
 Контакт: 345 653 345
 Контакт: 345 653 345
 Контакт: 345 653 345

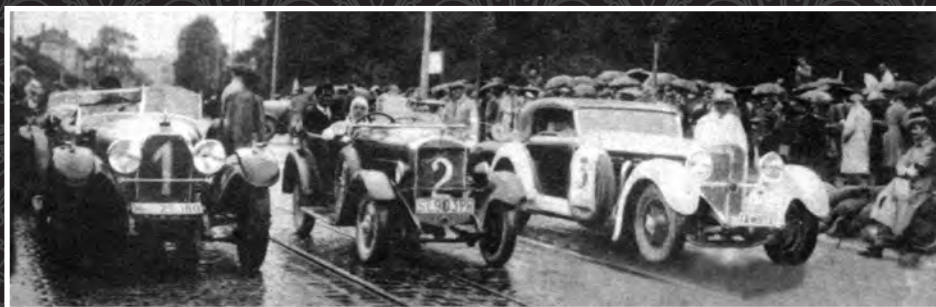
JUST LIVE IT!

Переможець «Гран-прі Львова» 1932 року Ганс Штук

Рудольф Карачіола на трасі «Львівський трикутник», 1932 рік

ПОДІЯ ТРАВНЯ

СЛАВНІ АВТОПЕРЕГОНИ ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО ЛЬВОВА

5-6 травня 2012,
траса «Львівський трикутник»

Кажуть, якщо навчишся керувати авто у Львові, то будеш їздити будь-де. Чи завинили тому вузьенькі львівські вулички, чи бруківка, що не всім до вподоби, чи змінна (як настрої панянки) погода – невідомо. Однак, уявіть собі, що у нашому місті відбувалися професійні автоперегони шосейною трасою, і це вам – не жарт.

Перший автомобіль прогуркотів львівською бруківкою у 1897 році. Його власником був інженер-нафтовик Казімеж Одрживольський. А вже 1923 року львів'яни змогли на власні очі побачити перші автоперегони. До участі зголосилися власники 14 авто і 11 мотоциклів. Переможець мав отримати спеціальний приз – старовинну чашу, яку мешканці Львова могли побачити у вітрині готелю «Жорж». У цих перегонах переміг варшав'янин Генрик Лієфельд на Austro-Daimler, а серед мотоциклістів перемогу святкував львів'янин Рудавський. До речі, Лієфельд упродовж кількох років після перемогав у різноманітних автоперегонах, що влаштовувалися у Львові. Окрім шосейних гонок по місту, у 1928 році було вперше проведено «поскі» перегони на трасі Львів – Стрий. Особливістю цих гонок стало те, що всі авто вже були спортивними.

У 1931 році до Львова завітали Перші міжнародні автоперегони на ділянці «Львівський трикутник». Траса, що не змінилася з того часу, пролягала вулицями Пелчинського (Вітовського) – Стрийською – Кадетською (Гвардійською). Довжина «кола» – 3041 метр. Під час перегонів слід було зробити сто таких кіл. Уздовж траси збудували спеціальні трибуни, звідки глядачі, заплативши 10 злотих, могли спостерігати за перебігом змагань. У них взяли участь представники Німеччини, Австрії, Румунії, Чехословаччини і, звичайно ж, Польщі. Учасників розділили на дві категорії, залежно від об'єму двигуна їхніх автомобілів. Як писала тодішня газета «Спортивні вісті», у першій категорії могли виступати учасники, чії автомобілі мали об'єм двигуна понад півтори літри, а в другій – навпаки, ті авто, об'єм двигуна яких був меншим згадуваних вже 1,5 літри.

На превеликий жаль місцевої публіки, перемоги заїжджі автомобілісти. У першій категорії, де змагалися гоночні авто Mercedes-Benz SSK, святкував перемогу німець Ганс Штук. В майбутньому гонщик «Формули-1», він відразу став улюбленцем львівських панянок. У категорії спортивних авто Bugatti 43 переміг румун Георг Наду.

Через рік, тобто у 1932-му, перегони стартували у нашому місті знову. Тепер вони отримали офіційний статус «Гран-прі Львова». Щоправда, замість ста кіл, довжину траси обмежили тільки 66 колами. Першим на Alfa-Romeo 8C-2300 прийшов знаменитий німець Рудольф Карачіола. Автомобільні історики вважають Карачіола «Шумахером тих часів». Переможцю на подолання траси знадобилося дві години двадцять хвилин. До речі, окрім головного призу, він отримав ще чашу Президента Польщі за рекорд швидкості кола – 2'02,865 (середня швидкість – 89,103 км/год). Друге місце посів також представник Німеччини – Альберт Брошек, який керував «Мерседесом». Однак, тодішній «Мерс» не відзначався надійністю, яка притаманна цим авто тепер, – володар другого місця змушений був шість разів зупинятися через технічні несправності. А ось переможець минулих перегонів Гер фон Штук цього разу жодного призового місця не зайняв. Унаслідок поважного дефекту в охолоджувальній системі, він змушений був зійти з траси на 37 колі.

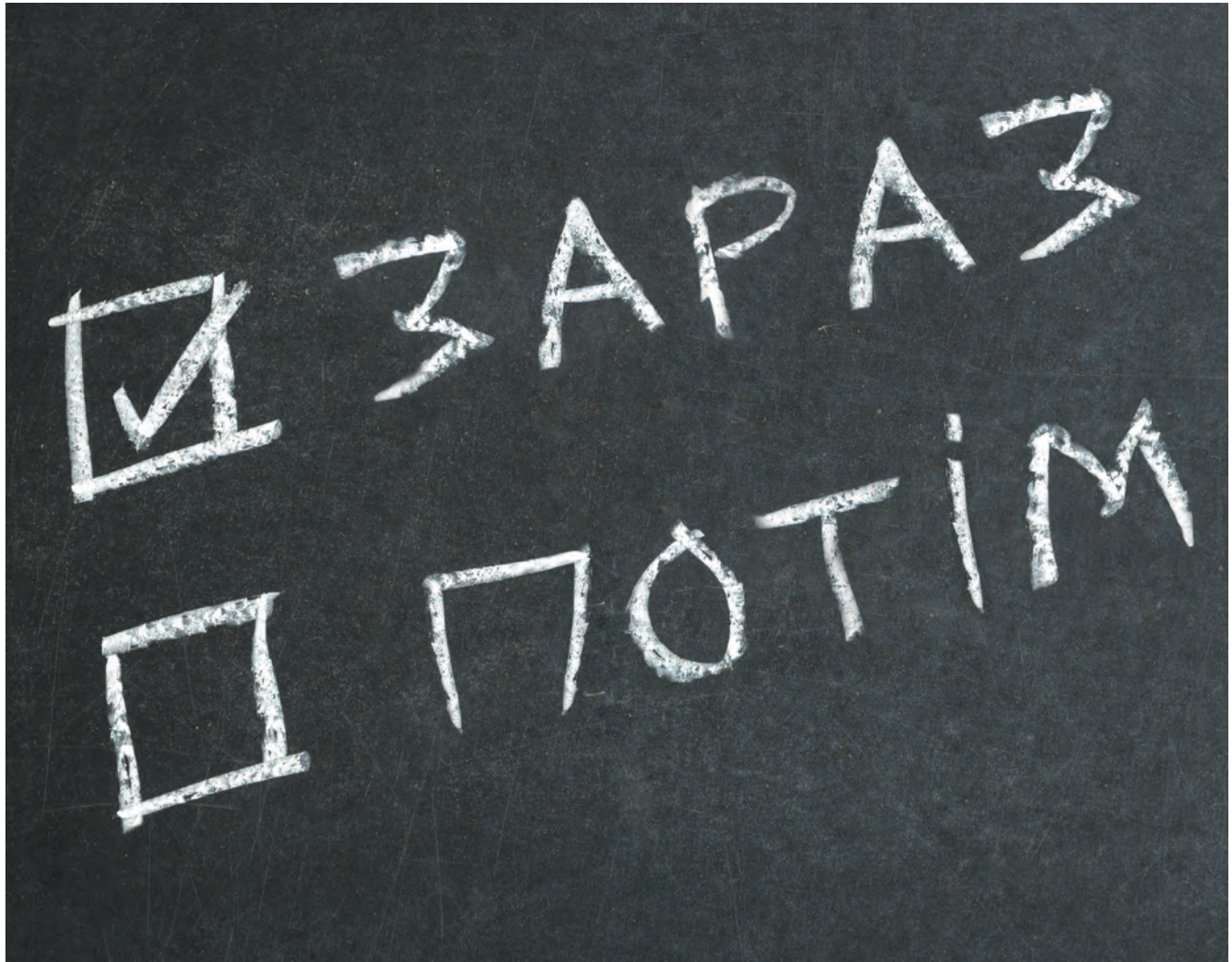
Треті перегони ознаменувалися участю в них автогонщиків з Італії, Франції, Швеції, Норвегії та Фінляндії. А окрім того, в гонках брали участь сміливі жінки-автогонщици: італійка – Вітторія Орсіні, французенка Аннетта Ітіє та польська графиня Марія Козміанова. Усього стартувало 18 авто, однак до фінішу дійшла тільки половина із них. У першій категорії найпотужніших гоночних авто переміг дебютант львівської траси норвежець Євген Бйорнстадт, на все тій же Alfa-Romeo 8C-2300. Другим прийшов італієць Ренато Балестреро, а третім – швед Пер Віктор Віденгрєн. Серед менш потужних (двигуни об'ємом до 1,5 л) переміг француз П'єр Вейрон на Bugatti 51A (так, саме той знаменитий Вейрон, іменем якого минулоріч названо модель найдорожчого у світі автомобіля), австрієць Гюнтер Ернст Бурггаллер став другим, а замикав чільну трійку італійський автогонщик Гвідо Лянді.

Ян КІПУРА

P.S. Починаючи з 2000 року, автоперегони на історичній трасі «Львівський трикутник» відновив авто-фан-клуб «ЗА3-Нозак» (клуб власників антикварних «Запорожців ЗА3-965»). Минулого року у фестивалі «Леополіс Гран Прі» та автоперегонах взяло участь понад 60 ретро-автомобілів. Цього року гонки пройдуть 5 травня. До Львова на фестиваль вперше приїдуть автомобілі, яким понад 100 років.

ПОЧНЕМО З ПОНЕДІЛКА. АГА, АЯКЖЕ...

Вбивання часу – офісна хвороба. Як із цим боротися

Людина створена не для праці. У цьому переконуємось щоразу, як тільки-но за вікном обридлого офісу засяє сонечко, а погляд мимоволі розбивається об все компактніші спідниці співробітниць. Ну як в такій атмосфері працювати? Правильно, ніяк. Тому ми йдемо «ганяти» чаї, бо «пити рідини треба багато, особливо в офісі, де сухе повітря», вискануємо на перекури, адже «треба дати мізкам перепочинок, буквально на 5 хвилин», шукаємо в Інтернеті архіважливі налаштування своєї мобілки, бо «вже третій тиждень хочу замість тих немодних гудків поставити ламбаду», ознайомлюємося із найменшими дрібницями конфлікту в синоді Московського Патріархату: «Ну дають!» Звісно ж, не забуваємо зануритися по самі вуха у безлад на форумах «Української правди», виправдовуючись «ну а якщо там справді буде щось цікаве, а я пропущу?»... Хоп! Ось і робочому дню кінець, хто досидів – молодець.

От признайтесь собі, скільки всього важливого було недороблено, бо з'являлись незрозумілі нагальні справи, що забивали собою увесь час? Як часто ми переконуємо себе, що «ще півгодинки, і тоді вже точно помию посуд»? Чи задумуємося ми над можливістю здати роботу не в останню мить, коли дедлайн і все довкола палає, а, приміром, у будь-який день виділеного на цю роботу тижня чи навіть місяця?

Така поведінка зовсім не є лінією. Вона називається простим словом «прокрастинація». Психологи кажуть, що це – продукт боротьби між раціональними обов'язками, які чудово розуміє наша свідомість, і справедливим обуренням несвідомого, яке прагне робити те, що хочеться. Вірніше, не робити того, що не подобається. А оскільки несвідоме – великий і грубий троль, він легко підминає під себе тендітну тушку нашої свідомості, і ми, віддавшись на поталу своїм небажанням, охоче добираємо клавішу F5, аби не пропустити якогось цікавого посилання на «Фейсбук». Саме тому нам так важко взятись за роботу. Саме тому від незрозуміло чому невиконаних справ у нас незрозуміло звідні з'являється депресія.

Зрештою, із прокрастинацією можна боротися. Якщо у вас немає якихось нагальних справ, то всідайтесь зручніше, ми вам зараз все розкажемо. Стежте за руками...

Секс! Бокс! Дназ!

Аби вийти з пастки заміщення важливої справи сонмом неважливих, не обов'язково перетворюватись на трудолюка. Можна просто тверезо дивитись на речі. А тверезому погляду, як відомо, сприяє нормальне самопочуття, тонус і бадьорість духу. Так що найперша порада – боріться зі стресом.

Засобом такої боротьби може бути будь-що: від вітамінок і сексу до концертів класичної музики та занять спортом. Головне – розуміти, що робите, і не звертати на манівці. Наприклад, пиво та звична компанія дасть розпруження, однак проблеми не вирішить. І атмосфери для зміни розстановки сил на полі бою свідомості та несвідомого не створить, навпаки, позрадницьки сприятиме відволіканню та нехоті займатись справами.

Спорт, як не дивно, теж може перетворитись із помічника на ворога. Контролюйте себе. Адже банальні смикання гантельок можуть затягну-

ВІКІПЕДІЯ:

Прокрастинація (англ. Procrastination) – психологічний термін, означає схильність особи відкладати на потім, на завтра, на майбутнє неприємні рішення та справи.

Прокрастинатори – особи, схильні до затягування виконання завдань, перекладання своєї відповідальності на інших, вони працюють хаотично, без плану або лише за натхнення чи невідкладності – через це неприємні співпрацівники у команді. Ще гірше, якщо це посадовці, від рішень яких залежать інші.

Прокрастинація не стає перешкодою, якщо має тимчасовий характер і, навпаки, переростає в проблему, якщо стає хронічною.

Хронічна прокрастинація заважає праці, успіху, планам на майбутнє. Вона може бути прихованим початком психологічного чи фізичного захворювання. Хронічна прокрастинація притаманна студентам, що неправильно обрали фах та навчальний заклад, їм нецікаво вчитися, звідси – безсонні ночі, витрачені на намагання зробити неприємні завдання в останній день перед заліками, іспитами. Рішення покинути вивчення нецікавої спеціальності може прийняти лише особа сильна, з могутнім характером, але на радикальні вчинки здатні одиниці.

тись на години, а крутіння педалей велотренажера – на цілий день, особливо, якщо на компі увімкнути собі щось цікаве і багатосерійне.

Бити по руках!

Можна, звісно, піти радикальніше. Визначте, що найбільше заважає вашій роботі, і забудьте про це, як про страшний, хоч і приємний, сон. Ви бігаєте на перекур що 20 хвилин – киньте палити. При найменшій нагоді активно намагаєтесь допомогти колегам вирішити їхні

проблеми – станьте відлюдькуватим. Випиваєте щодня на офісній кухні по 4 літри чаю – обмежте споживання до однієї чашки. У кожного – свої способи відволікання, отож методи боротьби з прокрастинацією відрізнятимуться. Однак, зважаючи на рівень прогресу, соціалізацію віртуального світу та нові напівпрозорі плашечки сьомого Windows, можна впевнено стверджувати, що основний прихвостень прокрастинації – комп'ютер.

Звісно, позбутись його вам буде навіть важче, аніж цигарок. Та й робо-

та зазвичай робиться саме на ньому. Отут на допомогу прийдуть адміністратори мережі. Попросіть їх заблокувати вам усі соцмережі, сайти з приколами та усілякі інші паразити.

Якщо ж боїтеся слави божевільного, то поставте собі спеціальні комп'ютерні «примочки». Після їхнього встановлення, бездушна машина отримує над вами повний контроль і керує вашим часом, як їй заманеться. Тобто так, як ви у хвилини прозоріння наказете вами керувати.

Насамперед треба визначити, які саме Інтернет-сторінки «зжирють» найбільше часу. У цьому допоможе сайт rescuetime.com або плагін для Chrome з назвою Time Tracker. Коли ви з жахом дізнаєтесь, що, приміром, facebook.com поглинає 70% часу, проведеного у браузері, вам, звісно ж, треба буде відгородитись від нього. У цьому допоможуть спеціальні плагіни яких наплодили цілу купу під усі браузери. Тут головне не перетворити процес встановлення обмежень на можливість вбити ще більше часу, підбираючи собі обмежувач. Ставте собі якийсь Highrise, Focus Booster, StayFocusd, чи git-tower, boomstudio і займайтеся роботою – утиліти покажуть, скільки часу ви працюєте, а скільки – б'єте байдки. Для особливо слабохарактерних вони мають спеціальні функції, завдяки яким не впустять вас на особливо ненажерливі сайти або просто обмежуватимуть час сидіння на них.

Постійно на виду

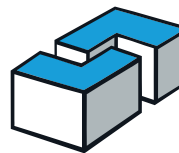
Комп'ютерні прибабаси, звісно, можна обійти – вони викидаються кількома кліками. А от стікери, що постійно мерехтять на рівні очей – це як виклик, і якщо ви його заберете з рамки монітора, то проявите свою слабкість та програєте. Іншими словами, не бійтесь планувати час. Скільки разів ми згадували про намір кинути палити в той момент, коли запили решту від пачки цигарок у кишеню? Так от, щоб не було відмазки «забув», не бійтесь занотовувати усе.

Найефективніше для цього підійдуть паперові стікери, причеплені на монітор. Такі ж стікери, тільки віртуальні, дозволяє клеїти будь-яка операційна система просто на робочий стіл. Але визнайте – не так вже й часто ми на той робочий стіл залазимо. Інша справа – спеціальний софт, який знову може прийти на допомогу. Приміром, програма-нагадувалька [rememberthemilk](http://rememberthemilk.com).

До роботи!

Ну от. Тепер ви все знаєте. Ну, майже все. Насправді весь секрет боротьби із прокрастинацією полягає не в тому, аби змусити вас працювати, а у прищепленні любові до того, чим займаєтесь. Адже усіма переліченими порадами та програмами можна забити добрячий тиждень офісного сидіння. Та навіть на читання цього тексту ви витратили 5 хвилин – час, достатній для того, аби почати робити щось корисне. Тому давайте, відкладайте «Егоїста» до кращих часів, і гайда до роботи!!!

Василь Хрехівський

Відділ продажу:

ТОВ «Дойче ВСГ БДУ»
79005, м. Львів, пл. ПЕТРУШЕВИЧА, 3
ТЕЛ.: +38 032 242 53 28
ФАКС: +38 032 242 53 31
info@wsqbau-ua.com
www.oberig-lviv.com

Нова концепція елітного житла в місті Львові

«Дойче ВСГ Бай» – будівельна компанія-девелопер з багаторічним досвідом роботи на європейському ринку буде у Львові на вулиці Погулянка неподалік від центру міста новий житловий комплекс клубного типу з милозвучною українською назвою «Оберіг». Для мешканців житлового комплексу життя стане справжньою подією завдяки комфорту затишного мікрорайону та зорієнтованому на майбутнє плануванню квартир. Будівництво ведеться з дотриманням західноєвропейських вимог щодо енергозбереження EnEV 2009 та з використанням новітніх технологій під контролем німецьких інженерів-будівельників.

Фото LUFA

ЄВРО-2012 - ВТРАЧЕНІ НАДІЇ

29 лютого яскравим мейпінг-шоу у Львові відзначили 100 днів до початку ЄВРО-2012. Чим не хороший привід, щоб озирнутися і зіставити очікування щодо проведення Турніру, які у нас були 5 років тому, із результатом роботи наших євро-чиновників.

Тоді головними аргументами проведення ЄВРО-2012 в Україні були економічне зростання та всевітня промоція України. Презентація України, як країни, де проводиться ЄВРО-2012, повинна була дати новий поштовх для створення позитивного іміджу нашої держави. Щоб поряд із образами Чорнобиля та радянського минулого, в уяві європейців народились нові позитивні уявлення про нашу країну. Втім, бренд-менеджери України так і не спромоглися на створення нового бренду держави. В результаті хаотичної креативності на державне замовлення світ побачили кілька промоційних роликів та недолугі Спритно і Гарнюня. Однак, це більше нагадує відмивання коштів, аніж системну роботу на творення нового іміджу країни. До того ж, Україна повністю програла битву за інформаційну сферу. Незважаючи на те, що був створений спеціальний інформаційний центр для інформування про події ЄВРО-2012, уся європейська преса, окрім дружньої Польщі, відгукувалась про Україну в контексті проведення турніру в основному негативно.

Позитивна промоція України повинна була не тільки збільшити туристичні потоки в країну, але

й привернути увагу інвесторів. Втім, влада як не переймалася допомогою, так і не стала спеціально під Турнір покращувати інвестиційний клімат в країні. Тому ні туристів, ні інвесторів українці так і не побачили. А відтак і позитивного економічного ефекту від ЄВРО-2012 сподіватись марно.

Так само у небуття канули мрії про відкриття європейських кордонів, модернізація транспорту, зменшення цін на авіаперельоти та готелі й інші позитивні речі, які влада обіцяла зробити, а більшість сподівалася отримати бонусом від проведення турніру.

Багато хто сподівався, що проведення ЄВРО-2012 спонукатиме країну до європеїзації та інтеграції у ЄС. Однак, всюди, де вимоги турніру змушували ладу робити крок назустріч прийняттю європейських стандартів, наші можновладці умудрялись виконувати приписи, оминаючи стандартизацію, а діючи давно перевіреними адміністративними методами. Що вийшло у підсумку, ми усі бачимо.

Єдиним позитивом у цій ситуації для Львова стали мільярди бюджетні вливання для будівництва стадіону, аеропорту та частково дорожньої інфраструктури. Однак, якщо мислити глобально, то ці кроки лише зафіксували нашу відсталість та неспроможність до реформування та лібералізації економіки. На жаль, ЄВРО-2012 стало не поштовхом для розірвання замкнутого кола, в якому перебуває країна, а лише для чергового дерибану бюджетних коштів.

Сашко Гаразд

Фото LUFA

КУПИ ВІЛЛУ В ІМПЕРАТОРА

Вартість дачі
пересічного
українського
олігарха
співмірна
з ціною
резиденції
Франца Йосифа
в Австрії

Якщо солідний російський олігарх продасть одне велике обійстя, йому вистачить на купівлю маленького містечка у Східній Німеччині. Як і в кожному жарті, в цьому теж є лише частина жарту, решта – правда. Різниця в цінах на нерухомість та інвестиційних пропозиціях у «дорогій» Європі та «бідних» пострадянських країнах часом просто вражає. Бо насправді за суму, аналогічну вартості малої дачі пересічного українського олігарха, в Австрії, наприклад, можна купити... цісарську резиденцію.

Куди вкласти гроші нормальному інвестору?

Оптимізм банків, що скоро усі кинуться скуповувати здешевлену українську елітну нерухомість, здувся. Пожвавлення на цьому ринку є, але тільки з боку продавців. І більше нагадує агонію. Збанкрутілі дрібні олігархи ладні віддати добротне житло мало не «в добрі руки». А ті, хто ще тримається на плаву, намагаються вирвати грубі мільйони за дачі в псевдомодних районах. З боку ж покупців – гробова тиша. Ніхто нічого не купує. Люди або

не мають грошей, або не поспішають інвестувати в непевний ринок у непевний час. Навіть якщо трапляються досить привабливі фінансово пропозиції. Потенційні інвестори розуміють: за парканом кількох сотень навіть супер-люксових метрів – ті ж бездоріжжя, безлад та криза.

Багаті та практичні й далі вкладають гроші в нерухомість, але за кордоном. Наприклад, в стабільнішій і безпечнішій для бізнесу Європі. Тим паче, що інвестиційні пропозиції там переважно цікавіші, та й ціни приємно вражають. Адже у той час, коли в

Брюховичах чи Солонці за банальний житловий особнячок просять \$1 млн, а у Львові за двоповерхові кам'янички «до реконструкції» \$2-4 млн, неподалік Відня виставлено на продаж Рудольфвіллу – літню резиденцію цісаря Австро-Угорської імперії Франца Йосифа. Ціна – 1,6 млн євро.

Вілла Франца Йосифа - за 1,6 млн євро

Цю віллу імператор збудував у 1856 році на честь новонародженого кронпринца Рудольфа фон Габсбург-Лотаринзького – старшого та єдиного сина цісарської пари, який мав стати престолонаступником Австро-Угорської імперії. Резиденцію збудували в одному з найулюбленіших місць полювання монарха – у курортному містечку Райхенау біля підніжжя гір Ракс (частина Альп). Цісарська родина протягом багатьох років проводила тут по декілька місяців щороку. На початку ХХ ст. в Рудоль-

фвіллі був елітний пансіон для молодих панночок з поважних угорських родин. А ще перед війною – фешенебельний СПА-готель, надзвичайно популярний

серед місцевої еліти того часу. До кінця існування імперії тут відпочивали найважливіші особи Відня – фінансові магнати та інтелектуальна еліта, відбувалися історичні імпрези. Наприклад, саме тут свого часу одружився Теодор Герцль – основоположник ідеології політичного сіонізму, провісник створення єврейської держави.

Сьогодні Рудольфвілла це – приватна посесія (близько 11 000 м² території) із доглянутим парком, садом, паркінгом та комфортною двоповерховою віллою площею 730 м² (житлова площа 580 м²) з патіо.

Нинішні господарі повністю відреставрували зруйновану після війни резиденцію, особливо дбаючи про збереження її історичного вигляду, відновивши автентичний фасад, стиль інтер'єру та планування приміщень.

Тепер це сім незалежних квартир різної площі (від 36 м² до 200 м²) з модерновими ваннами й кухнями, гос-

подарськими приміщеннями, із супутниковим телебаченням та Інтернетом. Кватири переважно використовуються як ексклюзивний готель-пансіонат. Хоч є тут і приватна частина – апартменти власників.

Зробити гроші на історії

Аналогічні інвестиційні пропозиції важко знайти на вітчизняному ринку. Маючи великий потенціал, українці не звикли його використовувати. Замки з багатою історією виконують функцію локальних смітників і туалетів. Нові власники старовинних кам'яниць збивають архітектурну ліпнину віком 150 років, аби зробити на ній «євроремонт». Пишатися історичним здобутком якимось не навчені. А тим паче дбати про нього чи заробляти на ньому гроші.

А от австрійці пишаються своєю історичною спадщиною. В Рудольфвіллі до сьогодні зворушливо зберігають чимало дрібничок та легенд, пов'язаних із життям імператорської родини. Наприклад, віднайдений в парку мініатюрний сервіз, яким гралася дочка імператора – принцеса Жизель. Чи опудало ведмедя, що мало не роздер кронпринца на полюванні, коли той задрімав у засідці. В Європі взагалі леліють історичний здобуток. Руїни навіть невеличкого замку у Франції чи Іспанії доглядають, підсвічують вночі. І не лише через патріотичні сентименти. У тій же Австрії кожен елемент, пов'язаний з історією цісарської родини, підкреслюється, про нього ціною чималих коштів ретельно дбають, його демонструють, рекламують і дуже добре на ньому заробляють. Наприклад, тільки позаминулого року австрійці заробили на туристах майже 22 млрд євро.

Поза історичним сентиментом, в такій нерухомості як Рудольфвілла, практичний західний інвестор бачить цікавий бізнес-об'єкт з масою можливостей. Наприклад, віллу можна успішно адаптувати під престижний бізнес-центр в історичному стилі. Адже модне серед місцевої еліти курортне містечко знаходиться 80 км від Відня й віденського аеропорта, безпосередньо біля Південної автомагістралі та Південної залізниці.

Чудово підходить такий об'єкт і для елітної клініки чи санаторію. Адже крім мальовничих гірських краєвидів та непересічних мешканців, Райхенау від часів монархії славиться як люксовий курорт з винятково прекрасним повітрям та кришталево чистою водою. Навіть сьогодні Відень, де вода з крана чи з вуличних фонтанів не тільки придатна до пиття, а й дуже смачна і вважається чи не найякіснішою в

світі, черпає її саме з цієї місцевості. Окрім Рудольфвілли в цьому містечку знаходяться ще замки, приміром, Райхенау та Ротшільд, музеї, а також резиденція Габсбургів Вартгольц, де народився ерцгерцог Отто фон Габсбург – останній формальний претендент на трон Австро-Угорської імперії. Тож аби зробити тут приватний музей чи ексклюзивний готель, взагалі не треба великих мудрувань. Резиденція розміщена в тихій місцині близько гір та вілл заможних віденців, а разом з тим лише в 5 хвилинах ходи від центру містечка. Популярний серед віденської еліти Райхенау приваблює безліч туристів і цілорічними атракціями. Впродовж року тут відбуваються концерти, літературні вечори, бали, фестини. Ну і звісно, традиційний зимовий карнавал-маскарад страховиськ Перхтенлауф – щось подібне до українських вертепів та американського Хелловіну – з цікавими діями, вогнями, масками і по-справжньому страшними перебіранцями. Для любителів активного відпочинку влітку тут працюють добре організовані гірські піші маршрути, а взимку – лижний витяг Раксельбан.

Інвестори відлітають на Захід

Один німецький архітектор сказав: «Знаєте, чому на Чукотці не розвивається економіка? Щодня людина там мусить стільки часу й енергії витратити на банальне здобуття їжі, що на цікаві ідеї, а тим більше на їхню реалізацію, в них вже не залишається ані сил, ані бажання».

Так і в Україні. Не бракує тут ані своїх замків, ані підприємців з мізнами, щоб взятися до цікавої інвестиції. Але реалізація подібного проекту ви-

магала б важкопрогнозованої кількості часу, зусиль і додаткових коштів. До ціни нерухомості треба було б відразу додати ще половину вартості на вирішення «формальностей». А потім щодня усувати безліч дрібних і дурнуватих, але коштовних перешкод, які не спрогнозуеш.

Тож допоки український ринок нерухомості завмер в очікуванні сприятливіших часів, у старій добрій Європі він активно поповнюється іноземними інвесторами. І нові власники ексклюзивних чи просто цікавих об'єктів нерухомості все частіше говорять українською.

Натерина Зельман

ВІД БЛАГОДІЙНИКА ДО ЛОХА

Як правильно
творити добро

Нещодавно в соцмережах сотні лайків зібрали яскраві фотографії школи мрії. Це навчальні заклади нового типу. Школи без парт, класів і підручників, за інформацією «Експресу», почали будувати у Швеції. Кожна alma mater має свій унікальний дизайн, а учні вчать не у класах, а в окремих групах, вільно пересуваючись просторими приміщеннями. Найцікавішим в усій цій історії є те, що проєкт «Школа мрії» почали втілювати в життя на кошти від... благодійної організації!

Однак, це у Швеції благодійні організації займаються проблемами середнього класу. В Україні загалом, і у Львові зокрема, милосердя фонується навколо найнезахищениших верств населення. І якщо одні чесно роблять свою справу, то інші відверто наживаються на громадянському альтруїзмі. У цьому номері говоримо про те, як правильно проявляти милосердя і великодушність.

Довіряй, але перевіряй. І потім – ще перевіряй!

Останнім часом тема доброчинності впевнено посідає першу позицію у рейтингу соціальної реклами. Про благодійні концерти, СМСки на спеціальні номери і безконечні шеренги «смертельно хворих», яким може допомогти «навіть 1 гривня», повідомляє кожен стоп.

Часто у якому-небудь палаці культури організовують благодійні концерти для «збору коштів на потреби». Ви як глядач можете по-перше, насолодитися співами-танцями улюблених виконавців, а по-друге, долучитися до доброї справи. Співачка Андріана – частий гість на таких заходах. Однак, якщо раніше білявка погоджувалася взяти участь в концерті одразу ж після дзвінка організаторів, то тепер – обережніша.

– Ми часто допомагаємо і онкохворим дітям, і лікарням, – каже про-

дюсер і чоловік Андріани Володимир Водвуд. – Але нещодавно попеклися. Відпрацювали концерт, організатори нам подякували, ми подякували їм за благі наміри. А за кілька днів до мене дзвонять знайомі і розповідають – мовляв, концерт відбувся, але зібрані кошти пішли в кишеню організаторів. Лікарня лишилася з носом. Було дуже неприємно! Так, наче ти став співучасником.

Тому тепер Андріана, перш ніж погодитися виступити «за ідею», вимагає від організаторів повний пакет документів, що юридично підтверджують благі наміри. А постфактум співакці та її продюсеру надсилають звіт про витрачені кошти.

Фахівці радять діяти у схожий спосіб і пересічним громадянам. Якщо маєте непереборне бажання вкласти гроші у власну карму, довіряйте їх лише перевіреним організаціям. По-перше, звертайте увагу на фактор часу – організація має працювати «на ринку милосердя» не один рік. По-друге, обов'язково поцікавтеся репутацією благодійників: чи схвально пише про них преса, на якому авто їздить керівник і, найосновніше, чи задоволені ті люди, для яких БО і створювалася.

Копійка гривню береже. А усмішка – душу

Благодійна організація «Оселя», що базується у Винниках, працює з бездо-

мними людьми. Тут безхатченків соціалізують, дають їм роботу і допомагають у виготовленні документів. В особливі складних випадках навіть забезпечують дахом над головою на якийсь час.

«Оселя» – перша в Україні організація, що втілює в життя проєкт «Просто неба». Це соціокультурний часопис, який на вулицях міста поширюють ті ж безхатченки. Половину вартості журналу забирає собі розповсюдjuвач, решту – віддає на потреби редакції (папір, друк тощо).

Цікаво, що основними жертводавцями «Оселі» є самі ж безпритульні. Вони заробляють на своє утримання власною працею: наприклад, реставрують і продають старі меблі. Крім цього, організації допомагають звичайні громадяни – старими непотрібними речами. Для проведення сезонних ак-

> ВІД БЛАГОДІЙНИКА ДО ЛОХА >

цій, як-от Великодній сніданок на 400 безхатченків, залучають кошти малого і середнього бізнесу. Тож, якщо маєте купу одягу, яку вже й не вдягнете, – зберіть в торбу і завезіть в «Оселю», це займе години дві, не більше. :)

А от при Мальтійській службі допомоги уже кілька років працює проект «Благодійна кухня». Це безкоштовні гарячі обіди для самотніх львів'ян – тих людей, що з різних причин на старості років лишилися без підтримки. Часом, аби доставити гарячий обід такій людині, потрібно спочатку довго налагоджувати з нею контакт. Самотні старі люди дуже неохоче вірять, що комусь може захотітися просто так налити їм супчику і перекинутись двома словами.

Серед інших мальтійських проектів – збір коштів для сиротинців у Миколаївські дні. Однак, якщо інші благодійники приїзять до дитбудинків з іграшками-цукерками (що, безумовно, теж потрібно!), то мальтійці фокусують-

ся на серйозніших проблемах. Сфера їхнього альтруїзму – ліжка у сиротинцях, ремонт санвузлів, заміна вікон тощо. Важливою особливістю зимової роботи мальтійців є й іменні подарунки для сиріт – Миколай дарує дітям саме те, про що вони просять у листах.

Схожу акцію, однак з акцентом на дітей з малозабезпечених родин, щороку проводить «Академія української молоді». Ви, мабуть, чули про помічни-

ків Святого Миколая, для яких проводять навіть спеціальні вишколи та відкривають справжню Фабрику Святого Миколая.

Самі благодійники кажуть про позитивну тенденцію: останнім часом альтруїсти гуртуються навколо певної проблеми, намагаючись не створювати конкуренції. Тому справжніми центрами милосердя стабільно стають доповіднені організації.

> ВІД БЛАГОДІЙНИКА ДО ЛОХА

Тож не лише з допомогою грошей ми можемо вирости у власних очах. Часто замість кількох гривень набагато важливішими є наші зусилля. Волонтери, як розповіли нам у кількох БО, потрібні завжди! Адже тільки жива людина може подарувати звичайну усмішку, трохи тепла чи просто вислухати.

Не ведіться!

І трохи про те, як можна нажитися на вашому альтруізмі. Найпоширеніший спосіб – електронні розсилки. Правда ж, і ви на свій мейл періодично отримуєте прохання поширити інформацію про жахливо хворе немовля? То знайте – найчастіше це СПАМ, метою якого є збір електронних адрес для масових розсилок. Відрізнити справжнє прохання від липи просто: зазвичай у вказаному телефонному номері не вистачає однієї цифри або навпаки – на одну більше. Якщо так, позначайте як спам – і в кошак!

Не довіряйте заплаканим жінкам середнього віку, що з замурзаними ксерксами стоять біля церкви. Зазвичай це аферистки, які за підрахунками фахівців збирають до 400 гривень на день. Насправді, якби у них дійсно були важкохворі діти, вони б давно звернулися до профільної благодійної організації. Там знайти гроші можна швидше і ефективніше, ніж біля храму.

І наостанок – класика жанру! Сидите ви собі вдома, дивитесь «Шустр-Live» і плануєте вихідні, аж раптом – дзвінок у двері. Відчиняєте – а там священик з блакитними очима, рівною поставою і позолоченою коробочкою. «Подійте на храм, а ми за вас помолимося!», – каже він, а ви тягнетесь по гаманець... У жодному разі не давайте грошей таким особам! В кращому випадку ви просто віддасте їх внікуди, ну ще хату вам покроплять водою з крана. І міліція, і церкви уже голос зірвали, нагадуючи: у священиків дуже багато роботи та честі. Їм ніколи з торбою по хатах ходити!

А от закінчу я цей матеріал давнім прислів'ям: «Якщо тобі важко, допоможи тим, кому ще важче». Пробувала – помагає.

Ганна Вдрух

ВІДЗНАЧИЛИ БЛАГОДІЙНИКІВ РОКУ

Громадська організація «Спільнота взаємодопомоги «Оселя», бізнесмен і політик Петро Писарчук та компанія SoftServe стали переможцями цьогорічного обласного конкурсу «Благодійник року – Львівщина-2011», який проводиться у рамках V Національного конкурсу «Благодійник року». Добродійники року нагородили 21 березня в конференц-залі Філософсько-богословського факультету Українського Католицького Університету.

«Оселю» відзначили як організацію, яка протягом 11 років працює з безпритульними, допомагає їм реабілітуватися в суспільстві. Петра Писарчука – за реставрацію Золочівського замку, відкриття першого в Україні «Вікна життя» та інші благодійні проекти. SoftServe нагородили за допомогу центру «Джерело». Щорічну суму фінансової допомоги компанії центру реабілітації неповносправних дітей складає понад 100 тис. грн.

Спеціальними призами «ЛьвівSocial» були відзначені Сергій Вишневський, Юрій Федечко, Софі-Марія Седова, Юлія Прус та Христина Стець, Віктор Тупілко, Роман Солтис. Спеціальним орденом «Благодійник року – Львівщина» нагородили аквапарк «Пляж», а також «Аукціон надій».

Співорганізаторами конкурсу виступили ГО «САМІ», Інститут екуменічних студій УКУ, Відділ Громадського партнерства Львівської міської ради.

«Робота над наступним конкурсом починається вже сьогодні. Маю на меті зібрати ще більшу кількість заявок та номінувати благодійців нашого регіону на Національний конкурс «Благодійник року», – зазначив голова організаційного комітету обласного конкурсу «Благодійник року-2011» Андрій Породко.

ВІДКРИЙ СВІЙ ФАКТОР УСПІХУ

Юлія Біда
журналіст

Контакти:

Тел.: 067-494-40-30
www.juliamodels.com.ua
e-mail: yulia.bida@gmail.com
julia.magnet.models@gmail.com

*Шукайте книгу Юлії Біди
у книгарнях міста*

КЛИЧКО ЗАЛИШАЄТЬСЯ

То завершує Віталій Кличко свою кар'єру чи не завершує? В українських медіа з'явилося стільки взаємозаперечних заяв, зокрема і з посиланням на самого Віталія, що в цьому питанні сам чорт ногу зламає. Але найлогічніший висновок, на нашу думку, такий: Віталій кар'єру завершить найближчим часом. Якщо не цього року, то наступного. При цьому двобій із Чісорою не стане останнім. Буде проведено щонайменше ще один поєдинок.

Виявилося, повідомлення у «Твіттері» Віталія Кличка про те, що поєдинок із Чісорою переконав українця «зав'язати», таки фальшиве. Своїєї сторінки на «Твіттері» у нього просто нема. А от інтерв'ю Кличка-старшого на «1+1» просто неправильно зрозуміли. Так, Віталій і справді сказав, що буде завершувати кар'єру, але не мав на увазі, що не проведе жодного двобою.

Ба більше, він просто зобов'язаний провести ще один поєдинок, оскільки це передбачено контрактом між ним, його промоутерами і телекомпанією RTL. Спростовує таке трактування слів Віталія Кличка і прес-служба братів. «Коли я захочу завершувати кар'єру, я оголошу це на спеціально зібраній прес-конференції», – цитує прес-служба офіційну заяву Віталія.

Від себе додамо, що дослівна фраза Віталія в інтерв'ю ТСН аж ніяк не означає те, що передали пізніше інтернет-видання. «Я готовий у будь-який момент повісити рукавиці на цвях», – означає, що поки що рукавиці на цвяху не висять. За неофіційною інформацією, свій наступний бій Віталій проведе вже цього року, а надалі все залежатиме від результатів парламентських виборів.

Андрій Кожушок

ВЛАДНИЙ ХОКЕЙ

Як відроджувався хокей в Україні в цілому і у Львові зокрема

Як люблять назати соціологи, якби вибори відбулися найближчої неділі, то громадянин Хокей Український (якби такий існував) неодмінно підтримав би на них нинішню владу. А як інакше? Адже він один з небагатьох, хто впродовж останніх двох років таки відчував «покращення життя вже сьогодні». За цей час хокей (вже не громадянин, а вид спорту) в нашій країні почав активно надолужувати те, що лише втрачав за попередні майже 20 років. І відбувалося це за рознарядкою «згори». «Партія» сказала споруджувати по всій Україні криті ковзанки – почався ледь не будівельний бум цих спортивних споруд; «у верхах» лише натякнули, що непогано було б фінансово підтримати цей вид спорту, – небідні люди, які добре розуміють такі натяки, знайшлися тут як тут.

«Донбас» порожняк не жене

Першим, хто подав приклад того, як потрібно піднімати хокей із колін, став головний «єврофутболіст» країни Борис Колесніков. Він взяв під свою опіку хокейний клуб «Донбас», швидко із занепакої ковзанки зробив сучасну, а на додачу до всього відкрив спеціалізований телеканал «Хокей».

Те, що клуб з такою гучною і гордою назвою та його власник не збираються спростовувати всім відому «антипорожнякову» істину, стало зрозумілим

одразу. «Донбас» легко став чемпіоном України, порушивши 20-річну гегемонію столичних клубів і, зрозумівши, що в Україні йому вже затісно, влився в «братські» ряди російської Вищої хокейної ліги, залишивши «віддуватися» у Чемпіонаті України дублерів.

Останні, до речі, дуже непогано набираються досвіду на ковзанках рідної країни і у нинішньому регулярному чемпіонаті йдуть на другому місці, наступаючи на п'яти лідерів – київському «Соколу». Брати ж їхні старші у ВХЛ взагалі вчинили фурор, за 7 турів до

завершення регулярної першості «за-стовпивши» за собою перше місце на Західній конференції. «Прокольчик» у «Донбаса» зразка Колеснікова вийшов лише на європейській арені (символізм, чи як?). Пробившись до Фіналу чотирьох, донецькі хокеїсти перемогли там не спромоглися.

Ще два роки тому в Донецьку ніхто й думати не наслідивався про вихід «Донбасу» у Фінал чотирьох цього єврокубка, тепер же неவிграш трофею сприймався ледь не як провал. Зрештою, це й не дивно, адже ще два роки тому бюджет всіх українських команд разом взятих навряд чи рівнявся сумі, яку виділив щедрий акціонер «Донбасу» клубові на сезон 2011-2012 років – 9 мільйонів доларів. І це тільки так звані «операційні» цифри, а інвестиційний бюджет – ще на понад 5 вічнозелених мільйонів «важчий».

Не «Донбасом» єдиним

Як уже було сказано, немов за помахом чарівної палички, у злиднених

ЛЬВІВ – РОДОНАЧАЛЬНИК УКРАЇНСЬКОГО ХОКЕЮ

В Україні хокей зародився у Львові, щоправда, його тоді називали «гаківною». Перший хокейний матч у місті відбувся 16 січня 1905 року з ініціативи Львівського товариства їзди на ковзанах (при тому, що міжнародна федерація хокею була створена лише у 1908 році).

Тоді на ковзанах і з ключками в руках вийшли спортсмени, які назвалися командою «Чарні». А через чотири роки – в січні 1909-го – у Львові відбувся хокейний матч за всіма міжнародними правилами. Наступного року в місті вже проходив чемпіонат з хокею, у якому взяли участь 6 команд. Якщо у Львові в 1912 році уже створили спеціальну хокейну секцію при товаристві «Україна», то на території країни у складі Російської імперії, тобто в Харкові, того року вперше лише дізналися про хокей. Однак там цим видом спорту зацікавилися набагато менше, ніж на Західній Україні. Так,

у Львові в середині 30-х років минулого століття було одразу 5 хокейних команд доволі непоганого рівня, а в Галичині загалом налічувалося 55. Три представники Львова брали участь у Чемпіонаті Польщі («Чарні», «Лепя», «Гонитви»). Перше призове місце у Чемпіонаті Польщі з львів'ян посіла команда «Гонитви», яка стала третьою в 1927 році, через два роки ця ж команда вже була другою, а чемпіонство виборола лише в 1933 році, щоправда поділивши його з варшавською «Легією». А в 1935 році у фінальному матчі зійшлися дві львівські команди – «Чарні» та «Лепя», де впевнену перемогу здобули «Чарні» – 4:0. Своїх суперників львівські хокеїсти перед матчем вітали гаслом «Гаразд!».

Представники львівських клубів регулярно потрапляли до складу збірної Польщі, яка виступала на чемпіонатах Європи та світу.

українських клубів почали з'являтися свої (хоч і не такі щедрі) колесніков. Завдяки фінансовим вливанням «небайдужих», зокрема, «ожили» столичні горді птахи – «Сокіл» (Сергій Тарута, який було охолов до хокею, знову взявся фінансово допомагати клубові) і «Беркут». Останньому повернути свою історичну назву після року непорозуміння під брендом «Поділ» допоміг великий шанувальник хокею (як, ви не знали?!) Давид Жванія, який і став президентом клубу. Столичне тріо у Чемпіонаті України (віднедавна він гордо називається Професійною хокейною лігою) доповнює команда «Компаньон» з приставкою «Нафтогаз», яка прямо скеровує до ще одного прихованого фаната хокею – Юрія Бойка.

Синхронно свої палкі шанувальники спорту справжніх чоловіків знайшлися і в регіонах (у всіх значеннях цього слова). Так, любов'ю до харківських «Акул» несподівано пройнявся зірка українського «ютубу» Михайло Добкін. У Вінниці фінансово підтрима-

ти «Гайдамаків» вирішив Петро Порошенко, у якого, схоже, знову все «в шоколаді». Так, новітні «Гайдамаки»

поки далекі від того, щоб влаштувати на ковзанках України сучасну «Коліївчину», оскільки плентаються у хвості турнірної таблиці і переважно постачають очками суперників. Натомість Петро Олексійович після першого траншу не поспішає демонструвати матеріально свою прихильність до команди.

Ну і, звичайно, Львів. Тут відроджувати давні традиції місцевого хокею взявся «засланий козачок» – росіянин Ігор Чуркін. У вересні минулого року голова правління Львівського автобусного заводу оголосив про створення у Львові хокейної команди «Леви», президентом якої він і став. Команда вперше в історії львівського хокею почала представляти місто у головному дивізіоні внутрішньоукраїнських змагань. А бюджет клубу, який за сло-

вами Чуркіна сягає мільйона доларів (при 300 тисячах обов'язкових для учасників Професійної хокейної ліги України), і 11 легіонерів, що представляють Росію, Білорусь, а один навіть США, дозволяють команді бути впевненим середнячком змагань. І хоча «Леви» домашні матчі змушені проводити не у місті Лева, де банально нема ковзанки, а в Новояворівську, робота над розвитком команди триває. Так, зовсім недавно гравцям представили нового головного тренера. Ним став росіянин Владислав Єршов, зробивши свого попередника Дениса Булгакова помічником.

«НХЛ» у Львові – нічна хокейна ліга

Окрім «Левів» у місті є ще троє «братів» менших, які виступають у любительській західноукраїнській лізі – «Експрес», «Львів» та «ВІМ-Беркут». І на них чотирьох у Львові – жодної ковзанки, де можна було б повноцінно тренуватися (не кажучи вже про проведення ігор). А окрім цих сформованих колективів постійне зростання популярності хокею призвело до того, що є чимало «стихийних» команд, у яких люди об'єднані лише бажанням, як у дитинстві, просто поганяти шайбу. Дорога їм усім одна – на відкриту ковзанку «Медин», яка вночі (після офіційного закриття, тобто після 23.00) здає лід в оренду саме для хокейних тренувань і матчів – за 250 гривень за годину. На двох інших ковзанках, які діють у Львові, – в центрі біля Ратуші і у ТЦ «King Cross Leopoldis» – пограти у хокей, на жаль, не вийде.

Ну а якщо хочеться комфортніших умов, то потрібно від'їхати від Львова 40 км, у Новояворівськ. Саме там є

ХОКЕЙ І ЛЬВІВ. ТЕПЕР ЦЕ НЕ МІФ :)

Футбольні вболівальники в період міжсезоння можуть дивитись футбол по телебаченню, можуть блукати Інтернетом у пошуках свіжої інформації, а можуть переключитись на новий вид спорту, який у Львові відродився, як Фенікс з попелу. Саме таку альтернативу для себе відкрив я кілька днів тому, відвідавши ковзанку в Новояворівську і вперше в житті побачивши хокей вживу.

Ті, хто ніколи не був на хокеї, скажуть: «Та ну, перти в Новояворівськ, якого милого!» А дарма. По-перше, перти не дуже то і треба – від прохідної ЛАЗу (це власник та основний спонсор команди) перед матчем їде люксовий автобус, яким ви абсолютно на халяву можете добратись на матч, а по-друге, це вам не просто інший вид спорту, а й інші емоції, це реально інші відчуття. Коли стоїш біля борту, а в нього, як мінімум, кілька разів влучає шайба, а часом навіть кілька хокеїстів, які ведуть боротьбу між собою в пошуках тієї самої шайби.

Вартість квитків адекватна, ціни в кафе львів'ян мають приємно вразити, а гра дарує незабутні моменти. Ну де ви, наприклад, в перервах між вниданням шайби почнете уривки з найновіших музичних композицій чи матимете шанс залишити собі шайбу як сувенір. Якщо, звісно, вона вилетіла за межі ковзанки.

Спробуйте, це вам не просто ковзани, а купа емоцій та позитиву. Єдине «але» – треба бути тепло вдягненими, бо я був у недах і холод льоду відчув сповна...

Мартин Новальський

> ВЛАДНИЙ ХОКЕЙ >

сучасна льодова арена на 600 місць, де власне і проводять свої ігри та тренування «Леві». От тільки знайти «вікно» між тими ж таки іграми і тренуванням флагмана західноукраїнського хокею і катанням на ковзанах «простих смертних» буде непросто. Якщо все таки вдасться, то година оренди льоду обійдеться вам у 800 грн. (у вільний від матчів «Левів» час).

Утім, вже от-от у Львові все-таки обіцяють побудувати сучасний льодовий палац (а то вже перед сусідами – Івано-Франківськом, Тернополем і навіть Калушем – соромно). Більше того, мова йде одразу про дві ковзанки. Так, у бюджеті розвитку Львова на 2012 рік заклали 1 млн. грн. на виготовлення проектно-кошторисної документації для будівництва льодового палацу на вул. Стрийській (неподалік від нового стадіону) та 5 млн. 500 тис. гривень на проектування і прокладан-

ня комунікацій для ковзанки на перехресті вулиць Пулюя та Трускавецької.

Раніше, коли мова йшла про спорудження великого льодового палацу спорту у Львові (на 3-3,5 тис. місць), мер Львова Андрій Садовий говорив, що місто під нього виділить ділянку безкоштовно, а саме будівництво у рівних частках профінансує клуб «Леві» та держава – в рамках державної програми «Хокей України», завданням якої, на думку нинішньої влади, є забудова України ковзанками. Що ж, Садовому та «Левам» варто поквапитися, адже хтозна, чи зі зміною влади державні пріоритети не поміняються, і замість ковзанок не почнуть будувати, наприклад, тенісні корти чи регбійні стадіони.

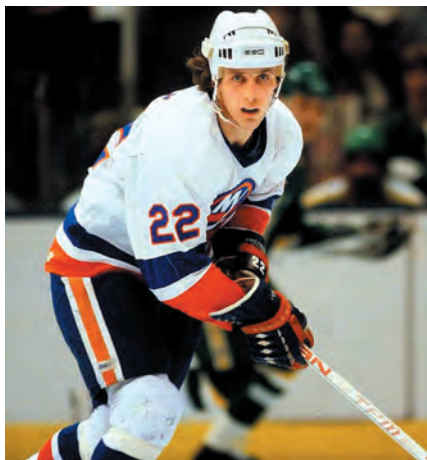
Захар Федорак

УКРАЇНСЬКИЙ СЛІД В НХЛ

Відомий факт, що хокей (який як гра народився за океаном) був улюбленою розвагою не лише канадців, але й українських емігрантів, що жили у Північній Америці. Всезнаюча Вікіпедія нарахувала 138 хокеїстів та 10 хокеїсток українського походження на теренах США та Канади. Деякі з них стали справжніми легендами світового хокею, а для українських американців та канадців у НХЛ придумали спеціальне прізвисько – «Юкі».

«Воротар №1 у світі» – так називали і продовжують називати народженого у Вінніпезі **Террі Савчука** (Терренс (Тарас) Гордон Савчук). У НХЛ, де він провів 21 сезон, його чотири рази визнавали найкращим воротарем (1952, 1953, 1955, 1965 роки), і стільки ж разів він здобував Кубок Стенлі. Савчуку вдалося 103 матчі поспіль зберегти свої ворота «сухими», що залишається недосяжним показником для інших воротарів Національної хокейної ліги. Недарма журнал The Hockey News вніс Савчука до списку 100 найкращих хокеїстів НХЛ за всю історію, віддавши йому високу дев'яту сходинку у загальному списку і першу серед воротарів.

Людина-рекорд Майк Боссі (Босий) – одна з легенд НХЛ, адже лише йому вдалося впродовж 9-ти років безперервно закидати понад 50 шайб за сезон. А в першому ж сезоні у найсильнішій лізі світу він поставив рекорд для новачка, занинувши 53 шайби. Окрім цього він повторив досягнення Моріса Річарда – 50 шайб у 50 матчах. Також йому належить рекорд за кількістю результативних передач за сезон (83) і за кількістю набраних очок для правого нападника (143), рекорд за кількістю хет-триків за сезон (9) і за закинутими шайбами в серіях плей-оф (85). Боссі чотири рази (з 1980 по 1983 роки включно) вигравав Кубок Стенлі, у двох фіналах закидав вирішальні шайби, 5 разів входив до першої п'ятірки в Матчах всіх зірок НХЛ. У списку 100 найкращих хокеїстів НХЛ за версією журналу The Hockey News він займає 20 місце.

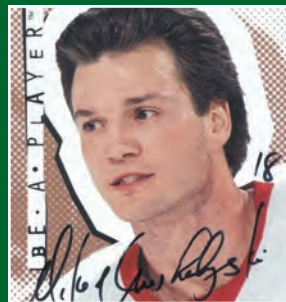

«Звання» наймолодшого капітана НХЛ належить **Браяну Білоузу** (Білоусу), який став лідером «Міннесоти» у 19 років. Згодом його почали залучати до складу Національної збірної Канади, за яку загалом він провів 33 матчі. На Чемпіонаті світу в Швеції у 1989 році Браян став найкращим форвардом, набравши 14 очок (8 голів + 6 результативних передач) у 10 матчах. За свою кар'єру в НХЛ Білоус заробив понад 1000 очок, але Кубка Стенлі жодного разу так і не виграв.

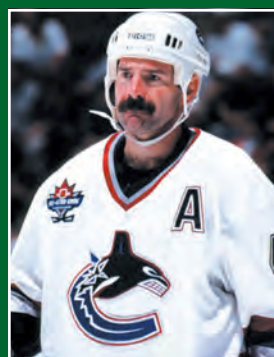
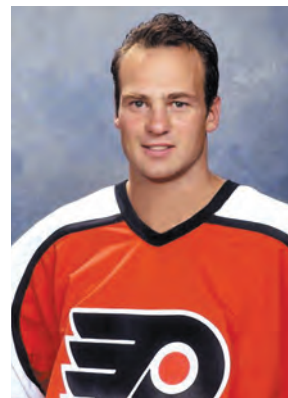
Uke Line (Юкі-лайн). Так американці назвали трійку нападників українського походження, гра яких сколихнула НХЛ у 1956-1960-х роках. Тріо Джона Буцика (у списку найкращих хокеїстів Ліги за всю історію журналу The Hockey News посідає 45 місце), Бронка Хорвата та Віка Стасюна відзначилося тим, що стало першим в історії НХЛ, кожен член якого закинув за сезон понад 20 шайб. А в 1958 році «українці» встановили ще один рекорд – на трьох набрали 174 очки за сезон.

Супер-асистент **Берні Федерко** став першим гравцем НХЛ, якому впродовж 10 сезонів поспіль вдавалося віддавати понад 50 результативних передач партнерам. Втім, якихось видатних успіхів чи нагород Федерко не отримав (хоча провів у НХЛ рівно 1000 матчів), за що його вважають однією з найнедооціненіших зірок Ліги. Та все ж після довгих роздумів у 2002 році Федерко таки включили до Залу хокейної слави. Попри це, мешканці Сент-Луїса (для команди якого він став справжньою легендою) питанням про роль і внесок хокеїста не задавалися, тож не дивно, що йому ще за життя там встановили пам'ятник.

Майк Крушельницький, окрім того, що тричі отримував Кубок Стенлі як гравець (забиваючи три вирішальні шайби в овертаймах матчів плей-оф), став єдиним «українцем», який виграв цей трофей як тренер (помічник головного тренера). Перемогу в сезоні 1997 року він допоміг здобути «Детройту».

Дейл Хаверчук також входить до залу хокейної слави, хоча, попри заникнуті понад півтисячі шайб в НХЛ, йому жодного разу так і не вдалося піднести Кубок Стенлі над головою. Але він запам'ятовується тим, що став і залишається наймолодшим хокеїстом НХЛ, який набрав за сезон понад 100 очок (103). У складі збірної Канади Дейл двічі ставав бронзовим та один раз срібним призером Чемпіонатів світу.

Захисник-форвард – саме так можна назвати **Дейва Бабича**, який десять сезонів поспіль

ставав найрезультативнішим захисником у своїх командах і входить до сотні найкращих асистентів у НХЛ (581 результативна передача). Кар'єру Бабич закінчив швидше, ніж міг би, оскільки вже за два тижні після перелому ноги тренер «Філадельфії» змусив його вийти на лід. І хоча після того матчу Бабич відчував нестерпний біль, змушений був грати і в наступних поєдинках. Після цього хокеїст зрозумів: травма не дасть йому продовжити кар'єру. Вже на «пенсії» Дейв відсудив за це у «Філадельфії» 1,37 млн. доларів.

«Справжній Диявол». А ще «Залізний Кенні» – так називали **Кена Данейка**, який провів за «Нью-Джерсі Девілз» 1458 матчів, що є четвертим результатом в НХЛ за кількістю виступів в одній команді. Така відданість клубу принесла Кену три Кубки Стенлі. Однак суперникам він запам'ятовувався жорсткими прийомами, провокуванням бійок, болючими ударами, які інколи посилали їх в нокаут. Красномовно свідчить про «манеру гри» Кенні те, що хокеїст є лідером за всю історію «Дияволів» за кількістю штрафних хвилин (їх він назбирав аж 2812 – а це майже дві доби).

Найшвидший хет-трик в НХЛ належить етнічному українцю **Василеві Мосієнку**, який 23 березня 1952 року під час гри проти «Нью-Йорк Рейнджерс» зміг закинути три шайби за 21 секунду. Зараз всі вони, а також ключка хокеїста, якою він це зробив, зберігаються в музеї Залу хокейної слави.

Винагороду за наполегливість отримав **Дейв Андрійчук**, який 22 сезони намагався виграти Кубок Стенлі, і врешті йому це вдалося. У 2004 році він став найстаршим дебютантом фіналу Кубка Стенлі за всю історію НХЛ і таки здобув трофей у складі «Тампа-Бей Лайтнінг». Тоді ж за цю команду виступав і українець Руслан Федотенко. Однак Андрійчуку, окрім його рекорду з наполегливості, належить ще один – він закинув найбільше серед форвардів НХЛ шайб у більшості – 274. Загалом за свою кар'єру, яку хокеїст завершив у 42 роки, Андрійчук закинув 640 шайб, заробив 1338 очок у 1639 проведених матчах.

Руслан Федотенко

Сьогодні в НХЛ виступають два «справжні» українці (ті, хто не поміняли громадянство, наприклад, на російське, бо таких більше) – **Руслан Федотенко** та **Олексій Понікаровський**. Перший захищає кольори «Рейнджерс», а другий – «Кароліни». Федотенко двічі за свою кар'єру виграв Кубок Стенлі – у 2004 році в складі «Тампа-Бей Лайтнінг» і в 2009, коли виступав за «Піттсбург». Після першого виграшу трофею Федотенко привіз Кубок Стенлі до Києва.

Олексій Понікаровський

ГОТУЙ НОГИ ВЗИМКУ

Ноги – одна з найефектніших частин тіла чоловіків. Однак качати їх справа нелегка, та й багатьом хлопцям не дуже до вподоби. Адже на відміну від інших частин тіла, наші ноги майже весь час у джинсах чи штанах, а тому результати їх тренувань побачать не усі. Проте

диспропорція у параметрах, коли в чоловіка накачаний торс, а ноги наче сірнички, явно не личить сильній статі. Сьогодні пропонуємо три базові топ-вправи для тренування ніг, які допоможуть, якщо не накачати великі м'язи, то принаймні тримати їх у тонусі.

Вправа 1. ПРИСІДАННЯ ЗІ ШТАНГОЮ НА ПЛЕЧАХ

Це класична і чи не найголовніша вправа для тренування ніг у силових видах спорту. А маючи власний гриф, її можна виконувати навіть вдома, однак дуже обережно, адже присідання зі штангою є потенційно травмонебезпечним.

Присідання формують нижню частину тіла, стегна та сідниці. Іншими словами – усе, що потрібно для красивих ніг. При виконанні вправи в роботу залучаються також інші групи м'язів, у тому числі і м'язи спини. З допомогою присідань можна отримати непоганий рельєф ніг, якщо у вас вже «м'ясисті» ноги. Якщо ж вони худі, ця вправа допоможе їх «наросити» до атлетичної форми.

Виконуючи присідання, дуже важливо дотримуватися правильної техніки. Новачкам може на початках бути важко, і це не дивно, адже декому, щоб цього навчитися, інколи потрібен не один місяць. Для присідань варто знайти партнера для страхування, адже це важка і дуже виснажлива, але надзвичайно ефективна вправа.

Поставте ноги трохи ширше плечей, пальці ніг злегка розведені в боки. Під час виконання вправи не можна відривати від підлоги п'яти і недопустимо зводити до купи коліна. Щоб не травмувати спину, необхідно гриф штанги тримати не на плечах, а трохи нижче – на спині, на верхній трапеції. І ще: чим вужчий хват руками – тим легше і простіше виконувати вправу. А великі пальці на грифі мають бути поверх всіх інших.

Під час присідань зі штангою спина повинна бути прямою впродовж всієї вправи, без жодних прогинів. Голова піднята, погляд вперед. Зверніть увагу на те, що велика частина ваги повинна лягати на п'яти, а не на середину стопи. Таким чином знімається 40% навантаження з суглобів колін.

Глибокі присідання зі штангою на плечах в основному сприяють росту маси ніг, а не тренують форму. Натомість, якщо ви присідаєте неглибоко, – це впливає на форму стегна.

Вправа 2. ЖИМ НОГАМИ

Для цієї вправи потрібен спеціальний тренажер. Якщо важко присідати з грифом, то жим ногами є хорошою альтернативою і менш травматичним, аніж попередня вправа. Якщо у присідання крім ніг також частково залучена й спина, то у цій вправі працюють виключно ноги, тому можна не хвилюватися за спину.

Що потрібно? Сядьте в тренажер для жиму, поставте ступні на платформу на ширині плечей. Пальці ніг направлені вгору або ледь розведені в боки. Впродовж вправи ви повинні впрятися в платформу всією поверхнею стоп. Відриваючи п'яти, ви переносите навантажен-

ня на колінні суглоби і ризикуєте їх травмувати. Верх спини щільно притисніть до тренажера, а сидіння – до опорної спинки і не відривайте їх від опори до кінця виконання. Далі просто випряміть ноги, зробіть глибокий вдих і, затримавши дихання, плавно опустіть платформу до грудей. Тільки опустивши ноги, знову вичавлюйте вантаж вгору. Вижимайте тренажер повністю двома ступнями одночасно!

Але і тут будьте пильними: не опускайте стегна дуже близько до грудної клітки. У нижній точці кут в колінах має бути прямим або трішки меншим.

Вправа 3. РОЗГИНАННЯ НІГ У ТРЕНАЖЕРІ

На відміну від присідань, це не базова, а ізолююча вправа, яка сприяє рельєфності м'язів ніг. Через свою простоту, вона стала однією з улюблених вправ багатьох чоловіків, які тренують ноги.

На відміну від попередньої, тут треба не лежати, а сидіти, впираючись ногами у валики. Спріться щільно на спинку тренажера і візьміться руками за руків'я – так спину зручно тримати рівною і нерухомою.

А далі просто: розігніть ноги в колінах, зробіть глибокий вдих. Розігнувши ноги, поверніться у висхідне положення. А потім відразу ж, без зупинки, продовжіть повторення рухів.

Розгинання ніг в тренажері виконуються в середньому темпі, а у верхній точці бажано робити паузу на кілька секунд. Впродовж виконання всієї вправи спина і стегна повинні бути нерухомими: весь рух має відбуватися лише в колінах.

Якщо присідання загрожують хребту, то розгинання ніг занадто сильно навантажує суглоби колін. Проте якщо технічно правильно виконувати ці вправи, жодних проблем виникати не повинно, а до літа цілком реально отримати сильні і гарні ноги.

Антон Павленко

КОПІЙКА ДО КОПІЄЧКИ

Кожен українець зберігає гроші там, де вважає за потрібне. Хтось в панчосі, хтось – у банку, а хтось ховає усі свої кошти в скарбничку. Головне, аби були гроші, які можна відкладати. Чи є що ховати в скарбнички у керівника Західного комерційного макрорегіону «Укрсоцбанку» Олега Сергеева, нам невідомо. Але ми точно знаємо, що його приватна колекція скарбничок уже налічує 35 цікавих екземплярів, різних за віком та місцем походження.

Таке захоплення Олега Миколайовича тісно пов'язане з його професією. В робочому кабінеті пана Сергеева, окрім скарбничок (які займають ціле підвіконня), знаходяться приклади ставрошинних документів, газет та листів, які на диво мало чим відрізняються

від сучасних. Скажімо, підшивки газет ще з 30-х років за своїм наповненням дуже схожі на теперішні друковані видання: формат, вигляд, проблематика статей та навіть реклама. Тільки поживність сторінок вказує на вік цих газет. Мало відрізняються від сучасних

і штампи підприємств, і чекові книжки, й інші банківські документи.

У підшивці газет пана Олега ми бачимо газету 1931 року та читаємо там рекламне оголошення «Вчіть своїх дітей ощадності і постарайтеся для них о пушку й книжку ощадності Кооперативного банку «Дністер» у Львові». Сучасний читач напевно не здогадався б, що під дивним словом «пушка» ховається таке відоме нам «скарбничка». В ті роки ідея ощадності була дуже популярною. Люди приходили в банк, де їм видавали спеціальну скарбничку для заощаджень, яка мала окремі отвори для банкнот та копійок, свій номер та ключик. Ключ, яким закривали скарбничку, був на зберіганні в банку, доки власник не приходив уже з наповненою скарбничкою для того, щоб відімкнути скриньку та покласти свої заощадження на ощадну книжку. Зберігання грошей в пушках було для людей своєрідною мотивацією до заощадження. Попри те, що це були складні міжвоєнні часи, часи депресії, люди все ж привчалися

до ощадності та власним прикладом навчали й дітей.

Активно рух ощадності у міжвоєнні роки підтримував Митрополит Шептицький, який казав, що для того, щоб українське суспільство було щасливим, воно має бути успішним. А для того, щоб в той час розпочати власний бізнес, потрібна була чимала сума коштів, які можна було або у когось позичити, або взяти кредит в банку. Кредитування та заохочення для вкладення депозитів породжували рух та роботу грошей, а це своєю чергою зміцнювало і банківську систему, і всю економіку країни.

В колекції скарбничок пана Сергєєва немає сучасних екземплярів. Всі вони ще з минулого століття, з різних країн. Різних років виготовлення та різноманітних форм. Найцікавішими та найулюбленішими для Олега Миколайовича є скарбнички у вигляді маленького сейфа та книжки, палітурка якої зроблена з натуральної шкіри (вона справді скоріше нагадує маленьку книжку, аніж скриньку для зберігання грошей).

Розпочалось колекціонування з того, що пан Олег купив 15 скарбничок з уже зібраної приватної колекції. Вже потім він поповнив її екземплярами з Росії, Румунії, Польщі та інших країн. Це рідкісні речі, тому знайти їх нелегко. Доводиться вишукувати на блошиних ринках та в антикварних магазинах. Ну і звісно ж, друзі, які знають про захоплення пана Олега, при нагоді дарують йому черговий екземпляр.

Сам же Олег Миколайович не вважає себе колекціонером, він просто любить історію Львова. І ці речі, як пазли, збирає одні до одних для того, щоб в кінцевому результаті отримати чітку картинку життя людей в ті часи. Всі ці історичні документи показують те, чим жили та цікавились тоді люди, як вели бізнес, який вигляд мала банківська справа в той час. «Зараз історію всі знають з глобального боку, хоча значно цікавіше побачити минуле в деталях, бо ж саме вони роблять його живим!», – каже колекціонер.

Зоряна Нрачковська

Біанка

Могли свято з себе

**Вишукана брендова білизна
для неї та для тебе!**

**ТЦ “Магнус”, м. Львів,
вул. Шпитальна, 1, (3 поверх)
тел.: (032) 294-91-89**

**ВОНА...така ніжна та розкішна,
Хижа та лагідна
ВОНА...гідна тільки найкращого!**

**Високоякісний домашній текстиль
від французької марки Carreblanc:**

- Зручні подушки, легкі, дихаючі ковдри
- М'які рушники, стильні халати
- Ніжна постіль, елегантні покривала
- Витончені скатертини

**ТЦ “Магнус”, м. Львів,
вул. Шпитальна 1, (5 поверх)
тел.: (032) 245-20-78**

МАГНУС
Торговельний Центр

Elite Home Textile
елітний домашній текстиль

Розкішний затишок Вашої оселі!

З НАХЛИСТОМ НА «ТИ»

Багато любителів рибалки бояться брати в руки нахлистову снасть. Мовляв, усе дуже складно, дорого і незрозуміло. Куди простіше наловити риби спінінгом. Може й так. Але нахлист – це не зовсім рибалка. Нахлист – це мистецтво. А коли починаєш глибше у нього вникати, то розумієш, що насправді усе не так і складно. Головне, щоб було бажання вчитися, розвиватися і підкорювати нові висоти. Так само можна посперечатися про дороговизну цього аристократичного

заняття. Порахуйте, скільки грошей ви витрачаєте на блешні, воблери, силікон, скільки на бойли, суміші для фідера тощо. З нахлистом у цьому плані простіше: приманки (мушки) робляться власноруч. Звісно, для їхнього виготовлення потрібні матеріали, інколи не дешеві, але і їх з часом можна назбирати. Тим паче ви відчуєте неабияке задоволення, коли зв'яжете свою першу робочу мушку. А ще й коли зловите на неї свою першу рибину...

Нерідко можна почути, що нахлист – це вищий пілотаж і простим смертним він недоступний. Це неправда. Кожен з нас може навчитися вправно орудувати волосінню, підбирати правильну мушку і відпускати зловлену рибу. Останній фактор дуже важливий, адже, коли ви таки наважитесь перейти на «світлу сторону сили», то муситимете так само зрозуміти головний принцип нахлисту: «зловив – відпусти». Повірте, задоволення від цього ви отримаєте значно більше, аніж тоді, коли з'їсте рибу. Воно й не дивно, адже дарувати життя куди краще, ніж його забирати...

Класова нерівність

Для того, щоб ловити нахлистом, необхідні спеціальні снасті. Почнемо з вудок. Вони діляться на класи: чим клас нижчий, тим вудка делікатніша. Відповідно, вищий клас дозволяє ловити велику і сильну рибу. Якщо говорити про Карпати, то оптимальними будуть вудки від 3-го до 5-го класу. Багато хто хотів би мати вудки 1-го та 2-го класів, але дістати їх дуже непросто. Третій клас, як на мене, – ідеальний варіант. Він підходить для ловлі і на сухі мушки, і на німфи. А от ловити голавля на штучного жука краще вудкою 5-го класу, оскільки вона жорсткіша, буде менше сходів. Тоді як вино-

ристовувати п'ятірку для ловлі харіуса на суху мушку неефективно – задоволення не те.

Якщо рибалити в Карпатах у вас змоги нема, то для рівнинних рік та озер підійдуть вудки від 5-го до 7-го класу. Це ідеальний варіант для ловлі окуня, щуки та інших хижаків на стрімери – мушки, які імітують мальків. Нахлистові вудки, як і будь-які інші красиві та делікатні речі, не дешеві. Але якщо добре пошукати, то можна знайти на різноманітних аукціонах та сейлах цілком пристойну нову снасть ціною близько сотні євро. Якщо ваш гаманець може собі дозволити щось краще – то і товар буде вищого рівня.

Нахлистові волосіні класифікуються так само, як і вудки. Тобто, якщо вудка 3-го класу, такою ж має бути і

волосінь. Говорити про її природу та характер можна неймовірно довго – це унікальний виріб, який точно повторює рухи кінчика вудки. За рахунок неї можна плавно та безшумно закинути мушку на воду, зокрема і на далекую відстань. Але не поспішайте викидати її усю – встигнете. Нерідко, риба плаває просто у вас під носом. На сучасному ринку можна придбати волосінь чи не усіх кольорів. Як на мене, на колір риба не реагує, але все одно, якби я вибирав між сірим і помаранчевим, то зупинився б на першому варіанті.

Щоб волосінь міцно сиділа на катушці, потрібний бекінг. Це тонка волосінь, яка спершу намотується на шпулю катушки. Вона служить для кращого балансування снасті, а також допоможе, коли на мушку спонуситься серйозна

риба і вимотає три десятки метрів волосіні. На кінці практично кожної волосіні є петлі, призначені для кріплення лідерів. Якщо такої петлі нема, то бекінг кріпиться за допомогою спеціального пластикового конектора. Фабричні лідери виготовлені у конусній формі – так зручніше презентувати рибі мушку. Однак їх можна зробити і самому за допомогою трьох волосіней різного січення. Головне, не переборщити з вузлами – інколи вони можуть створити проблеми під час заки-

ду та заплутати усю снасть. У кожного нахлистовика повинна бути колекція повідків різного діаметру: інколи рибу можуть бентежити видимі елементи.

Необхідною є катушка, яка виконує три функції: балансує снасть, тримає волосінь в «магазині» та допомагає витягнути крупну рибу. Під час закидання, на відміну від спінінгової катушки, вона участі не бере.

Якщо вудка з усім необхідним готова – йдемо далі.

Сухо і комфортно

Нахлист – це активний вид риболовлі, який передбачає постійний рух, зокрема і у воді. Відповідно, тут не обійтися без зручного взуття. Якщо річка неглибока, достатньо буде чобіт-забродів. Під час вибору такого взуття варто звернути увагу на їхню підошву, щоб не послизнутися на слизькому камінні. До забродів слід придбати недорогі, але корисні «валянки» з войлоку. Вони зігріють ноги у холодну пору року. Якщо річка глибока – не обійтися без вейдерсів зі спеціальними водонепроникними черевинами та термобілизною.

Також слід потурбуватися і про захист очей. Інколи рухи мушки важко передбачити. Щоб уникнути проблем, очі корисно захистити поляризаційними окулярами. Вони знівають сонячні блики, а також дозволять розгледіти дно та рибу, яка там ховається. Не варто нехтувати і звичайною бейсболкою – вона захистить від сонця та кліщів.

Абсолютно необхідним атрибутом нахлистовика є спеціальний короткий жилет з великою кількістю кишень. Як правило, там збирається купа всякого мотлоху, але знайдеться місце і для усього необхідного: підлісків, кусачок, коробок з мухами та інших дрібних речей. Чи не на кожному жилеті ззаду є гачок, на який можна повішати нахлистовий підсак. На відміну від звичайних корошових підсаків, він має коротку ручку і зроблений з легкого матеріалу. Підсак також дозволяє безболісно звільнити рибу і не брати її до рук. Відомо, що форель та харіус не дуже люблять контактів з людськими руками.

Нахлистовику необхідний фотоапарат. Бажано лише, щоб він не заважав вашим рухам і знаходився у водонепроникному футлярі – буде шкода, якщо світлина трофейної риби ніколи не познайомиться з вашим комп'ютером.

Ще одним потрібним, і, мабуть, найулюбленішим аксесуаром нахлистовика є флай-бокс. Це спеціальна коробочка для зберігання мушок. Якщо в'язання мух захопить вас з головою, то кількість флай-боксів буде постійно збільшуватися. Кожної зими ви будете перекладати мухи з однієї коробки в іншу, шукати все нові й нові варіанти оптимального «мерчендайзингу». Зрештою, всі приходять до кількох варіантів. Наприклад, в одному флай-боксі лише сухі мухи, в іншому лише німфи, у третьому – тільки стрімери. Ще один варіант – перший флай-бокс з перевіреними робочими мухами, другий – з експериментальними. Мабуть, не в одного нахлистовика є коробки з несистематизованими мухами – воно й не дивно: ті, у кого мухи в голові – люди творчі, тож і творчий хаос їм не чужий.

Ферма у квартирі

Вудка з усім необхідним є, аксесуари також, залишилося найголовніше – мухи. Нахлистовики класифікують п'ять видів мух: сухі, які імітують комаху, що впала на воду; емерджері – імітація комах, яка готова покинути воду і злетіти в повітря; мокрі – вони схожі на мертвих комах, які втопилися; німфи (це імітації личинок та довших організмів) та стрімери.

Звичайно, усіх їх можна купити в магазині чи замовити, але з часом ви зрозумієте, що краще робити само-

му. Нупівля мух – у фінансовому плані справа не вигідна. Краще замовити необхідні матеріали. Насамперед, потрібні гачки, багато гачків різних типів та розмірів. Відразу наголошу, що з гачків для коропів та карасів мушки робити не варто. Тому зверніться до відомих виробників і придбайте якісну продукцію – на гачках економити не потрібно. А ще не слід у пошуках матеріалів зазирати до шафи і скубати комір шуби своєї дружини. Тільки наживете собі ворога.

Для сухих мух необхідно придбати хутро оленя та синтетичний дабінг, які використовуються для створення «тіла»; тонкі пера когута для обмотки по «тілу» мухи; пера CDC, без яких важко уявити більшість «сухарів»; різноманітні пера для хвостиків. Для мокрих мушок та німф потрібні вольфрамові чи латунні головки та свинець, щоб швидко завантажувати приманку під воду; пера фазана та натуральний дабінг для створення «тіла»; пера павича, які часто використовуються для в'язання торакса (грудини); шовкові нитки; пера куріпки, а також різноманітні люренси та дротики. Це лише найнеобхідніші матеріали, без яких важко розраховувати на позитивний результат. З часом у вас з'являться дабінги усіх видів та кольорів, синель, пера страуса та марабу, цілі куріп'ячі, курячі та когутячі скальпи, ледь не половина шкури оленя, козулі та кабана, різноманітні підгрузки та ціла гора усього іншого добра, на яке треба буде виділити цілу шафу.

Щоб зв'язати муху, окрім матеріалів необхідні спеціальні інструменти: станок для кріплення гачка; бабіотримач, який фіксує моток знову ж таки спеціалізованих ниток; вузлов'яз,

який необхідний для того, щоб закріпити нитку на гачку під час фінальної стадії в'язання; а також перотримач, ступка для вирівнювання хутра, ножі, скальпелі, пінцети тощо. На щастя, усе це можна купити та замовити не лише за океаном, але й в Україні.

Теорія і практика

Ще кілька років тому нахлистовики-початківці на власних помилках вчилися ловити рибу на штучну мушку. Нерідко вони поверталися з «порожнім» фотоапаратом. Дорогою додому проводився детальний аналіз причин таких невдач, і, зрештою, наполегливість давала результат. Нахлист не терпить байдужості та вимагає старання. Я це відчув на власній шкурі, коли ночами в'язав мухи, читав книги і дивився фільми. Зараз початківцям куди простіше. Достатньо зареєструватися на одному з регіональних нахлистових сайтів, познайомитися з досвідченішими учасниками та напроситися у компанію. Хтось позичить свою вудку, хтось подарує мушку, хтось – покаже куди та як закидати. І все – форель на гачку. Але залишившись наодинці з природою та власними «монстрами» у флай-боксі, усе виглядає не так просто та яскраво. Тому компанія – це добре, але власна практика просто необхідна. Зараз, в епоху Інтернету, нахлистова теорія лежить просто перед носом. Безліч сайтів, фільмів, журналів – про в'язання мух, практичну риболовлю, закиди, найпоширеніші помилки і те, як їх уникати. Усього можна навчитися – варто лише присвятити трохи часу. Тож якщо ви готові поміняти поплавок на мушку, – не бійтеся, у вас усе вийде!

Ростислав Яцишин

еволюція смаку

Скуштуйте
нове дежурстайнне
меню за
фіксованою
ціною 85 грн.

Ресторан «Дарвін»:
м. Львів, вул. Шевська, 6/10;
(032) 294-82-05, 294-82-06;
e-mail: darvin@ffs-company.com

ЯК СТАТИ ЛИЦАРЕМ

Цією справою займаються по усьому світу. Існує безліч клубів, організацій, закладів. Є багато людей, які розділяються за ідеями, але об'єднані однією метою. До України це прийшло з Росії років п'ятнадцять тому. Люди, які цим займаються, цікавляться історією, боями, минулими подіями. Мова йде про історичну реконструкцію.

Поштовх до розвитку історичної реконструкції дав твір Джона Рональда Руела Толкіна «Володар кілець». Після його шаленого успіху з'явилися «толкіністи» – люди, що прагнуть втілювати в життя описані у романі події на рольових іграх, називають себе іменами персонажів Толкіна. Вони іменують себе представниками чарівних народів: ельфами, гномами, ентами, орками, гоблінами, хоббітами та іншими.

Наприкінці 90-х років у Львові створили «Галицький лев» – перший клуб, який займався реконструкцією подій, описаних у творах Толкіна, Перумова та різних фентезійних казках. Це був основний клуб, від якого з часом почали відколюватися люди, що створювали собі інші об'єднання. На початках і справді більшість цікавили фентезійні герої, але з часом виникла інша мета.

Звідни походять лицарі

Клуби, організовані тими, хто відколювався від «Галицького лева», майже нічим не відрізняються між собою. Хтось так і залишився бавитися у ельфів, а хтось почав більше приділяти сил і уваги лицарству, надихнувшись історичним романом Вальтера Скотта «Айвенго», благородством та дамою серця, а комусь до душі припали лицарські бої. Головна відмінність – одні цим хочуть займатися професійно, а інші – просто бавитися.

На теренах колишнього СНД є три держави, які проявили себе як найсильніші у реконструкції історичних

середньовічних боїв – Росія, Білорусь та Україна. У кожній країні, практично в кожному місті є кілька клубів, які займаються цим серйозно і на достойному рівні представляють державу. У нашому Львові налічується 5 клубів, які ведуть досить активну діяльність. В основному львівські об'єднання займаються реконструкцією періоду XIII століття Київської Русі. Є клуб, який відновлює лицарів XV століття, ще один займається реконструкцією подій XIII століття у Європі. Найголовніше – відстежити правильність відродження боїв, оздоблення, тому що нерідко виникають спірні моменти між істориками, людьми, які вивчають певні періоди.

Організатори львівського клубу «Чорна Галич» обрали для себе головною метою реконструкцію боїв XIII століття Київської Русі. Вони регулярно тренуються, роблячи наголос на рукопашному бої з елементами фехтування, адже їхні поєдинки проходять із справжньою зброєю. Обладунки лицарів справді потребують хорошої фізичної підготовки, адже їхня вага сягає 25 кг, а деякі важать ще більше, і до цього потрібно враховувати навантаження самих боїв.

Лицарський образ

Коли тільки у Львові почали з'являтися лицарські клуби, одяг і обладунки майстрували мало не зі сміття: кожен що мав вдома, з того і намагався зробити або одяг, або зброю.

У часи, коли все зароджувалося, цим переважно цікавилися діти, які не мали змоги отримати приладдя з потрібних матеріалів. Щастило, якщо батько працював у кузні і міг зробити меч, – це було щось нереальне.

Для того, щоб достовірно відтворити обладунки XIII століття, вивчають спеціальну літературу, копані знахідки,

які зберігаються у історичних музеях і галереях. Важливими є зображення на іконах. За період XV-XIV століття знахідок є трохи менше, але і тих достатньо, щоб мати певне уявлення про цей час. Є клуби, які займаються реконструкцією XI століття, ось для них мало що збереглося, особливо із захисних комплектів. Між істориками,

які вивчають певні періоди, часто виникають суперечки щодо обладунків того чи іншого часу. Їхнім завданням є визначити, чи підходить певний шолом до конкретного корпусу, чи пасують рукавиці. Історія – це не точна наука, у ній не сходиться все, як в математиці, але зрозуміло, що не можна використовувати речі XI століття з Монголії та

XV століття з Європи разом. Хоча траплялися моменти, коли меч Х століття знаходили у земляному шарі XIII. Проте, варто намагатися, щоб максимум речей було з одного регіону. Хоча реконструкцію Русі важче відновлювати, ніж Європи – у нас все розкидано по території країни.

Важливий і незмінний процес – відновлення обладунків. Він є постійним, адже дуже складно, в першу чергу фінансово, замінити усе одразу. Не можна піти в магазин і все за раз купити, є безліч майстрів, які шийють, але не всі це роблять якісно. Найкраще міняти обладунки у процесі: якщо не влаштує шолом – його можна замінити, коли стирається взуття – варто замовити нове... Але все одразу – дуже важко. До того ж, лицарі, для яких бої стали сенсом життя, намагаються використовувати матеріали максимально

автентичні, не застосовують синтетики, дехто навіть робить спроби шити одяг самотужки, щоб не було машинних швів. Є такі ідеалісти, які навіть воліли б самостійно виготовляти полотно, але наразі це дуже складно втілити, хоча не виключено, що з часом наші клуби досягнуть і цього.

Справжні бої, або Як стати лицарем

Фізична підготовка і постійні тренування, звичайно, мають кінцеву мету – бої або рольові ігри, як їх називають реконструктори. У нашій країні проводяться всеукраїнські ігри під Києвом, Харковом, куди виїжджають люди, відіграють різних персонажів, фантазійні групи – гномів, ельфів. Загалом у Інтернеті на спеціальних форумах є вся інформація про бої, які проходять. На рольові ігри їздить більша кількість людей, молоді, дітей, адже вони безпечніші за бої. А ті, хто займаються реконструкцією історичного бою, від-

повідно, відвідують заходи, де б'ються. До охочих битися вимоги серйозніші: повинна бути краща фізична підготовка, витримка (адже металевим мечем битися складніше, ніж дюралевим чи дерев'яною палицею).

Під час бою існують певні правила, яких варто дотримуватися, щоб утримувати рівновагу між «воїнами». До прикладу, для тих, хто займається реконструкцією XI століття, збереглося дуже мало захисних комплектів. Вони мали мечі, щити, але власне захисні комплекти не були досконалими, тому на фестивалях переважно б'ються до одного удару: одне «поранення» – програв. А вже обладунки і зброя XII-XIII століття дозволяють проводити повноконтактні поединки. І лицарі б'ються або на очки, або до нокаута чи нокадауна. В одиночному бої людина, яка втомила або відчуває, що не може продовжити бій, може впасти або здатися, це означатиме, що поєдинок закінчився, і перемогла сторона, що встояла. В

групових боях змагаються до падіння. Це найпростіший метод визначити перемогу – якщо людина впала, її добити вже набагато легше, і бій, скоріше за все, вона програла б, тому все визначається за падінням. Проте, є поединки один на один, в яких можна падати та вставати багато разів – це бої спортивнішого характеру. А поединки найсерйознішого рівня, професійні, проводяться у три раунди по три хвилини, в них насправді дуже важко вистояти (дехто навіть три хвилини не може). А людей, які витримують такі бої, навіть у цілому світі небагато. Завданням бійців під час ігор є не просто перебити між собою, а виконати певні дії, потрібно ставити перед собою завдання, продумувати, як краще їх виконати, адже часто лицарі беруть участь у фестивалях, присвячених певним історичним подіям (битва на Калці, Грюнвальдська битва). Для того, щоб досягнути успіхів та певного звання у боях, найголовніше показати правильну тактику і бажання.

А потрапити до числа історичних героїв можна завдяки одному лише бажанню. Знайти клуби легко через форуми у Інтернеті, або безпосередньо приїхавши на історичний фестиваль. Щоправда, існує фінансова складова, яка може стати на заваді «посвяті у лицарі» (адже хороший костюм можна зібрати приблизно за 2 000 грн.), але маючи бажання, знайдуться і кошти, і варіанти дешевшого придбання обладунків. Потрапити до клубу може будь-хто, єдине «але» – не бажано робити цього малим дітям, хоча, є і сімейні пари, які привозять на фестивалі з собою дітей, адже суть перебування полягає не лише в боях.

Бій – це як найвидовищніший момент, але на фестивалях є і музиканти, і люди, які шийють одяг, виготовляють прикраси, і просто відпочивальники. Є люди, які намагаються виготовляти навіть історичне мило і возять його на фестивалі для продажу. Також організовуються цілі містечка для від-

починку: ставляться шати, подібні на історичні, за порядком слідкує варта, відтворюється «жива історія», а задоволення на фестивалі отримують і воїни, і відпочивальники.

Реконструктори, які присвячують весь час своїй справі, стверджують, що головною метою таких об'єднань є розвиток, залучення молоді та здоровий спосіб життя, а перешкодою – фінанси. Їх потрібно десь брати. Наприклад, львівський клуб «Чорна Галич» вже 6 років є співзасновником фестивалю «Ту Стань», на організації якого мають змогу дещо заробити або, принаймні, ефективніше розвиватися. Також клуб влаштовує турніри, тренування (за них поки що грошей не беруть, але у майбутньому є бажання відкрити секцію). Переважно хлопці заробляють виготовленням спорядження, аксесуарів (обладунків, взуття, кольчуг). Також лицарі займаються показовими боями. Вже декілька років виступають у різних туристичних центрах, ресторанах, відпо-

чинкових комплексах. Їх запрошують на деякі події державного рівня, як-от презентація у Києві «Золотих воріт», відкриття «Арени Львів», де реконструктори виступали окремим шоу. Також хлопців запрошують для масовок, на корпоративи, показові бої – і за це їм платять гонорари. Клуби мають свої прайс-листи, в середньому ціна за бій коштує 500 грн. за особу. Лицарі їздять на міжнародні фестивалі, до прикладу, відомий у всьому світі проєкт «Битва націй». Якщо в перший рік існування у ньому брало участь всього п'ять країн, то через три роки їхня кількість вже зросла до 14. З кожним роком до реконструкторів долучається усе більше людей, про них дізнаються по всьому світу, збільшується кількість фестивалів і виїздів у різні країни. Групові бої – унікальне явище, проте люди лише починають таким цікавитися, це ще не розвинена справа, тому потребує фінансового і фізичного вкладань.

Дар'я Буря

ВІДПОЧИНОК

СТОП. 58-73 >

Ось і минули вони – лютий та березень – два «найромантичніші» місяці року, коли ми з вами просто-таки зобов'язані обдарувати прекрасну половину людства, наших коханих та жаданих. Подарунки, увага, турбота – ось чого чекають від нас жінки. Та якщо ви не змогли догодити другій половинці трояндами/підсніжниками чи шубкою/каблучкою і все ще відчуваєте незручно, відчуваючи, що подарували не те, пропонуємо реабілітуватися, спrezentувавши коханій (та і собі, зрештою) відпустку десь у романтичному місці. Там, де їй точно сподобається, та й де ви не нудьгуватимете, маючи нагоду провести вільний вечір чи навіть день.

ПАРИЖ VS. ВЕНЕЦІЯ

Які міста подобаються жінкам? Чим вони керуються при виборі? Звісно, це повинно бути щось з шармом, щось наповнене романтикою, коханням, любовними історіями та легендами. Якщо говорити про Європу, то такими містами першочергово є Париж та Венеція. Але яке з них більше підходить для такої нагоди? Яке романтичніше, «жіночніше»? Обрати, певна річ, не так легко, адже кожне з цих міст приваблює своєю неймовірною красою та особливістю, несхожістю на інші міста.

Так от, зробити вибір все одно доведеться, а як – у нас є одна хитра порада. Везіть кохану туди, де є цікавіші для вас чоловічі заняття, адже, відправивши милу на шопінг, можна зайнятися цілком чоловічими справами та по-іншому поглянути на ці міста.

Отже, у Парижі програмою-подарунком мусить бути прогулянка Сеною – головною річкою Парижа, оспіваною співаками, змальованою художниками, описаною поетами та письменниками. Без неї знайомство з містом буде неповним, неповноцінним. Саме з води можна побачити чи не усі мости через Сену та багато пам'яток архітектури, що знаходяться на набережній.

Також неодмінно треба нанести візит до Ейфелевої вежі, що вважається найвідвідуванішою і найфотографованішою туристичною пам'яткою світу. До неї слід прийти не раз. Спочатку зранку, щоб побачити як тільки прокидається місто, і вона разом з ним, у променях ранкового сонця, та попити кави з круасанами десь поблизу цієї красуні, потім – в обід, коли можна добре намілюватися вежею, нафотографуватися та добряче роздивитися це унікальне творіння генія-архітектора.

І звісно ж, увечері, коли la Tour Eiffel (так звучить її назва французькою) загоряється мільйонами вогнів, щоразу викликаючи захоплення тисяч туристів. Підніматися на її вершину чи ні – питання спірне. З одного боку – як же не зробити цього, будучи так близько від всесвітньо відомого шедевра архітектури? А з іншого – не всім під силу вистояти дві довжелезні черги (одна, щоб піднятися на другий поверх, інша – власне на саму вершину). Це по-перше. А по-друге, з вежі не видно її саму, а панорама Парижа без цієї архітектурної доміанти відверто програв.

Будучи у Парижі, просто необхідно відвідати Лувр – один з найбільших музеїв світу. Щоб лише кинути оком на кожен експонат, треба витратити дві доби. Проте не обов'язково оглядати їх усі, але як зігнорувати найвідомішу у світі картину – «Мону Лізу» да Вінчі чи найзнаменитішу скульптуру античності –

ті – Венеру Мілоську у найвідвідуванішому музеї планети?!

На особливу увагу в Парижі заслуговують також Єлисейські поля та Триумфальна арка, Скарє Кер, Гранд Опера, Монмартр, найвідоміший собор країни Нотр-Дам де Парі та багато інших пам'ятних місць.

А справжнього чоловіка в Парижі неодмінно зацікавить «Мулен Руж» – легендарне класичне кабаре, відкрите у місті того ж року, що й Ейфелева вежа – 1889. Славнозвісний заклад свого часу полюбляли відвідувати Тулуз-Лотрек, Пабло Пікассо, Оскар Уальд, а

у 1893 році одна з танцівниць повністю роздяглась на сцені. Це і був перший в історії стриптиз.

Обравши Венецію, найпершим романтичним заняттям на думку спадає теж катання по воді, але вже каналами і на гондолі. Задоволення це не з дешевих: офіційний сайт Асоціації гондольєрів називає ціну у 80 євро за 40 хвилин, проте насправді все дорожче, хоча можливий невеликий торг. Звісно, у Венеції, та ще й будучи там з коханою, гріх не покататися на гондолі, адже вона здавна була основним засобом пересування. Саме з води

можна побачити найгарніші палаци міста, фасади яких виходять на Гранд-канал (це Ка'Реццоніко, Ка'Фоскарі, Палаццо Барбаріґо, Ка'Даріо, Палаццо Вендрамін Калерджі, Ка'д'Оро, Палаццо Каваллі-Франкетті), проте для цього вже треба буде, мабуть, скористатися річковим трамвайчиком (вапоретто), а на гондолі краще покататися меншими провулочками, вуличками романтичнішими каналічками.

Але і на сушу зійти необхідно. Адже лише так можна побачити найвідомішу площу Венеції – Сан-Марко. Саме тут колись закохані пари годували голубів, фотографуючись з ними. Зараз цю атракцію заборонила влада, але голубів на Сан-Марко знайти таки можна. Хоч і не вони найцікавіше, що можна побачити на площі. А Палац дожив (резиден-

ція правителів республіки), колони Сан-Марко (символічні ворота міста), Старі та Нові Прокурації (тут засідали головні після доща особи, які керували державою), Торре дель Оролоджіо (годинникова вежа), а також собор Сан-Марко – найпопулярніша пам'ятка архітектури Венеції.

Також обов'язково слід зайти на каву у «Флоріан» – найстаріше кафе в Італії, що теж знаходиться на площі. Відвідини його – такий самий неодмінний атрибут екскурсії містом, як і катання на гондолі.

Щодо чоловічих розваг, то їх тут не так багато. Венецію можна назвати жіночим містом, але ми ж робимо приємне коханій ;) А трохи відвести душу можна у Casino Municipale, відкрите ще у 1930 році в згадуваному вже Палаццо Вендрамін Калерджі на березі Гранд-

каналу. Вибір ігор тут дуже широкий: Шмен-де-фер, французька та американська рулетки, блеґґен, тридцять і сорок, карибський покер, а також слот-машини (всього 500 найменувань). Починаючи з весни 2007 року, один з поверхів палацу повністю відведений під нові ігрові автомати. А неподалік аеропорту Марко Поло з 1999 року працює «Ка'Ногера» – перше в Італії казино «по-американськи».

А ще слід відвідати Harry's Bar – один з найвідоміших барів-ресторанів міста. Відкритий він був 1931 року і з того часу став улюбленим місцем відомих чоловіків. Відпочивати тут полюбляли Ернест Хемінґвей, Альфред Хічкок, Чарлі Чаплін, Вуді Ален та багато інших. Славиться заклад своїм коктейлем «Сухий мартіні».

В'ЄТНАМ VS. МАЛЬДІВИ

Важко поєднати в уяві В'єтнам (відомий першочергово усім війною) і романтику з коханою, проте ми обрали цю країну саме за її «ексклюзивність». Українські туроператори лише починають активно освоювати цей новий напрямок, тому зараз ви маєте нагоду «в числі перших» відвідати цю надзвичайно красиву країну, поки вона не стала в один рівень з такими «заїждженими» Таїландом чи, до прикладу, Індією (Гоа).

Усіх визначних і цікавих місць В'єтнаму не перелічити, але, де б ви не були, обов'язково треба побувати

в бухті Халонг, що знаходиться у Тонкінській затоці Південно-Китайського моря. Вабить вона туристів своєю надзвичайною красою: у бухті знаходяться понад три тисячі островів, що немов виринають з блакитної води, створюючи неймовірно красиві пейзажі. Природні готи та печери, численні бухти, пляжі та місця для усамітненого відпочинку приваблюють тисячі туристів. Це, мабуть, найвідоміша природна пам'ятка В'єтнаму, назва якої перекладається як «там, де дракон зійшов у море» (за легендою саме він, спускаючись з гір, своїм хвостом і змінив ландшафт, утворивши гори та долини, які, після занурення дракона у море,

покрила вода, залишивши лише островівці). Неподалік бухти, теж на півночі, знаходиться древнє місто Ханой. В центрі країни цікавими для відвідин є міста-музеї Хойанг, Дананг та Нячанг, а також Хюе — один з найбільших культурних, релігійних центрів В'єтнаму. На півдні можна відвідати порт та мегаполіс Хошимін, унікальні тунелі Нучі.

А любителям гострих відчуттів радимо з'їздити у зміїне селище Ле Мат. Цей маленький населений пункт забезпечує зміїним м'ясом більшість ресторанів країни. Тут можна відвідати ферми (де розводять змії), спробувати зміїне вино та настоянки, а також втамувати спрагу свіжою кров'ю змії з

імбирною водою. Оце так атракція для справжнього чоловіка!

А на Мальдіві вибір впав, бо напевно вони є першим місцем, яке називають чарівні жінки, уявляючи райський відпочинок. Дійсно, у світі мало країн, які можуть похвалитися тим, що 80% їхньої території займають чудові піщані пляжі. Саме вони, як і унікальна мальовнича незаймана природа, приваблюють охочих до екзотики туристів. Біленький пісочок, блакитна водичка, і посеред усієї цієї краси – бунгало, де тільки ви удвох. Більшість готелів розташовані тут таким чином, що кожен

з них займає окремий острів, тому заважати вам не буде ніхто.

У столиці країни – Мале – можна відвідати музеї, подивитись на руїни португальської фортеці XVI ст., колишній палац султана, мечеті, проте все найцікавіше знаходиться таки біля води та у ній.

Поки жінки намагатимуться якнайкраще засмагнути, чоловікам неодмінно цікаво буде зайнятися дайвінгом чи сноркелінгом (підводний світ островів може сміливо конкурувати з красотою Великого Бар'єрного рифу, а відсутність небезпечних морських жителів дозволяє займатись цим навіть дітям),

покататися на водних лижах, зайнятися різними видами серфінгу, а також порибалити. Досвідчений інструктор забезпечить вас усім необхідним для рибалки та відвезе на місцевому човні «доні» у відкрите море, а тутешні багаті на сотні видів риб води не залишать нікого без улову, який вам ще й приготують на вечерю. Практикують тут як ранкове, так і нічне рибальство, а також рибалку на велику непромислову рибу. Зайнявшись таким видом активного відпочинку, можна спіймати рибу-вітрильник, рибу-меч, блакитного і чорного марлінів, ваху, барранкуду,

кілька видів тунця, чорнокрилу, тигрову чи блакитну акул, рибу-молот тощо.

Особливо цікавою буде екскурсія-політ над Мальдівами на гідроплані, адже з висоти пташиного польоту острови виглядають просто надзвичайно!

Ось такі напрямки ми визначили для весняного відпочинку за кордоном, а вам бажано, обираючи найкраще місце для відпустки з коханою, не забувати і про себе та додати й романтики трохи егоїзму та поїхати туди, де вам нудно точно не буде.

Остап Процип

«Я ЗАБЕРУ УСІ ТВОЇ БІДИ»

У гості до кіндзмараулі, кавказької
гадюки та найгостинніших людей
на планеті

Нещодавно за святковим столом моя теща розповідала про чоловіка, який займається продажем хачапурі. Мовляв, він пропонує хачапурі з м'ясом, грибами та іншими начинками. «Вибачте, але якщо це хачапурі з м'ясом, то воно вже не хачапурі», – довелося мені втрутитися у розмову. Почалася суперечка. Закінчилося усе тим, що я приніс на стіл ноутбук і ввів у Google «хачапурі». Правда була на моєму боці: перший-ліпший довідник стверджував, що ця страва грузинської кухні складається лише з двох компонентів: хліба (з грузинської читається як «пурі») та сиру (читається як «хачо»). З'ясувавши що до чого, я сів за стіл, закрив очі й згадав, які ж ці хачапурі, справжні грузинські хачапурі, смачнющі...

Із Грузією мене познайомив футбол. Львівські «Карпати» грали проти «Зестафони» у кваліфікаційному раунді Ліги Європи. Перший матч відбувався у Львові. На передматчевому тренуванні я познайомився з грузинськими журналістами. Між собою вони спілкувалися рідною мовою, з нами – хто англійською, а хто, зціпивши зуби, російською. І лише тому, що не знали англійської. Футболісти «Зестафони» взагалі відмовля-

лися розуміти російську мову. Звісно, ми здогадувалися про причини такого лінгвістичного ігнору. Невдовзі ми побачили ці причини на власні очі. Але поки що грузини виявилися приємними, душевними людьми. Розмова зав'язалася легко і невимушено. Здавалося, що грузини нам не суперники, а старі друзі.

«Снажїть, а що таке «Гамарджоба, генацвале!»?», – поцікавився я у носіїв мови. Після короткої паузи почув

відповідь: «Перше слово – це звичне для грузинів вітання. А перекласти друге набагато важче. Це не «друг», як багато хто думає. Якщо дослівно, то «генацвале» перекладається як «я готовий забрати собі усі твої біди та проблеми». Оце так менталітет! Але головне те, що усе це щира правда. На собі переконався вже в самій Грузії.

У тому матчі «Карпати» святкували перемогу і в Грузію летіли у доброму настрої.

За якихось дві години літан ЯК-42 м'яко приземлився на нерівну злітну смугу порослого травою та заіржавілого аеропорту в Кутаїсі. Летовище це аж ніяк не міжнародне, але для «Карпат» зробили виняток. Оскільки наша делегація була єдиною, паспортний контроль ми пройшли без жодних проблем. Пардон, одна «проблема» таки була. Щойно ми зійшли на трап, як в обличчя ударив потужний потік розпеченого

повітря. Правда, досить швидко нам вдалося акліматизуватися. Добре й те, що в автівці був кондиціонер, тож ми доїхали до готелю в Кутаїсі без серцевих приступів. Дорога виснажила нас не лише фізично. Вже відчувався легкий голод, тож ми дуже зраділи, коли нас запросили на обід.

Тут автор вимушено зробив паузу і відкрив холодильник, бо писати на порожній шлунок про грузинський обід просто нереально.

Я не знав, що і як називається, але усе було настільки смачним, що довідатися про це не дозволяв напхот напханий рот. Ми їли щось схоже на шашлики з аджикою,

хачапурі, лаваш, цікаво приготовані овочі, супи, м'ясо з прянощами, а запивали усю цю смакоту тархуном та «Боржомі». Грішним ділом я напакуював своє черево так, що не міг встати з-за столу. Такий же конфуз трапився з моїми сусідами. Але я був щиро переконаний, що пер-

сонал готелю у жодному разі не думав, що ми приїхали з голодного краю. Навпаки, вони щиро раділи, що нам так посмакували їхні страви.

Перевішивши подих, я таки зробив подвиг і піднявся зі стільця. Вийшовши в хол, побачив власника готелю Тамаса, який палив і читав газету.

Окрім професійної апаратури я привіз в Грузію нахлистова спорядження. Наступного ранку мав намір поїхати порибалити на найближчу річку. Тому підійшов до Тамаса і спитав, чи він мені часом чимось не зарадить. Тількино почувши слово «нахлист», власник відклав газету і повів мене у свій кабінет. Відкривши шухляду, він вийняв коробку, у якій були штучні мушки. Виявляється, він був одним з тих, хто починав пропагувати нахлист в Грузії. Це було просто шоком – що для мене, що для нього. Розмова продовжилася вже надворі, де Тамас попросив протестувати його вудку. На жаль, у нього не було можливості порибалити зі мною, але він викликав таксі, сказав водієві, куди мене відвезти і звідки забрати. А зранку, коли я вийшов надвір до машини, Тамас дав мені пакет з харчами, оскільки поспідати мені не вдасться.

Таксист виявився балакучим і дорогою розповідав мені про події, що призвели до теперішнього стану речей Грузії. Ще не так давно тут була справжня війна, про яку досі нагадують цілі порожні поверхи у висотних будинках. «Знаєте, ми дуже поважаємо українців. Ніколи не забудемо, як ви нам допомагали під час розвалу Союзу. Правду про це передамо своїм дітям, а вони – своїм. А ще скажу

по секрету, що Росію ми не любимо сильніше за вас», – сказав таксист. Але завдяки особливому менталітету грузинів, ситуація потрохи налагоджується. Насамперед, навели порядок на дорогах. Ніхто не дасть хабар поліцейському. А якщо дасть, і коп візьме гроші, а про це хтось довідається, то більше роботи він не знайде. Серйозні покарання передбачені і для того, хто спробує дати хабар. Попри це, грузини літають на своїх серпантинах, як пілоти «Формули-1». Навіть якщо патрулі перебувають поруч. Це у них в крові.

Таксист висадив мене біля річки з видом на кавказькі гори. Ми домовилися, що він повернеться сюди ж за 5 годин. Тамас попередив, що риби в цій ріці небагато, через браконьєрство минулих років. Правда, зараз і з цими шкідниками ситуація покращується, через величезні штрафи

за нищення природи. Риби і справді небагато. Мені вдалося упіймати кількох головликів з білими плавниками, а от колхідської марени, яка водиться у цих місцях, побачити не поталанило. Зате познайомився з іншим представником місцевої фауни. Я заліз на каміння, обловлюючи перспективні ділянки, коли побачив, що поруч стоїть молодий хлопець і дивиться не так на мене, як на мої ноги. Згодом він став на моє місце і почав кидати у воду каміння. Врешті-решт підняв з води величезну змію і, поклавши її на землю, хвацьким ударом відчиркинув рептилії голову. Вже згодом я довідався, що це була кавказька гадюка, занесена в Червону книгу Грузії. Коли я підійшов спитати, чому цей джигіт не попередив мене про небезпеку, він спокійно відповів: «А вона у воді не кусає». Геніально! Вона то у воді була, а я – на камені...

Одним словом, рибалити мені перехотілося, я відійшов подалі від кущів і дерев, присів і закував. Тут до мене підійшов маленький босий хлопчик у майці та шортах і спитав щось по-грузинськи. Показавши жестами, що я не розумію, хлопчик мене просто шонував. Він спитав англійською, звідки я приїхав. Ми розговорилися. Виявляється, що російської він не знає, натомість у школі вчить англійську. «А ти маєш комп'ютер? А яку музику ти слухаєш?» Дитина цікавилася принадами великого світу, яких нема у самому центрі Грузії. Зате тут ростуть гранати, а повітря пронизує легені. Прийшов час повертатися, і хлопчик провів мене на дорогу. Таксі уже чекало.

Ми поверталися до міста. Я попросив водія зупинитися біля продуктового магазину. На мене чекав черговий шок. Здалося, ніби за одну мить я потрапив до звичайного львівського магазину: практично усі продукти були українськими: горілка, чіпси, майонези, олія... На щастя, у відділі вина я побачив те, що шукав: моє улюблене кіндзмараулі грузинського виробництва. Приємно вразила мене й ціна – усього 5 ларі (приблизно 20 гривень). Я взяв 5 пляшок. Згодом пошкодував. Треба було взяти щонайменше ще стільки ж. У готелі виникла проблема –

мій рюкзак не міг вмістити усе це добро. Все ж, з горем навіпл втрамбував вино, але тут розійшлися шви. Довелося заклеювати рюкзак скотчем. На щастя, в аеропорту нікого не цікавило, що я везу. За бажання можна було провезти ядерну боеголовку.

Грузію я покидав з жалем. Найбільше мені сподобалися люди, які є насправді щирими та неймовірно гостинними. Кажуть, що достатньо просто стати під брамою будинку і крикнути: «Гей, господарю!» Не питаючись хто ти і що ти, господар заведе до хати і напоїть найкращим вином. На жаль, перевірити це мені не вдалося, але якщо доля ще раз кине мене в ці краї, неодмінно проведу такий експеримент на вуличках гордої Грузії.

P.S. Десь за два дні після прильоту з Кутаїсі в одному з львівських магазинів я знайшов «тархун». Очі перемогли мізки, і я ризикнув – купив одну пляшину. Перший же ковток викликав бурхливу реакцію у моєму шлуноку. Це однозначно був не тархун, а якась зараза з різким запахом пертусину і смаком полину, який вичадили у ступі з цукром та змішали з газованою водою. Нема совісті у виробників цього пійла. Як можна було так спалюжити найсмачніший напій на світі?

Ростислав Яцишин

НОВИНИ РЕСТОРАНІВ

Весна – час на тепле сонце, короткі спідниці та ранішню каву на відкритих терасах міста. Останнє, правда, буде можливим трохи згодом. А зараз – сам час подумати про дієту. На допомогу прийде Великий піст, який починається 27 лютого і триватиме

цілих 7 тижнів. Якщо Ви постите – це прекрасна можливість сходити в ресторан, аби спробувати страви зі спеціально створених пісних меню. Смачно і здорово. Якщо ні – м'ясо і під час посту лишається м'ясом, яке ніхто не скасовував.

У «Кафе 1» – вино, як привід для знайомства

Італійська традиція «підвішеної кави», яку описав у своєму романі письменник Тоніно Бенаквіста, дійшла до України не так давно. І Львів уже встиг до неї долучитися. Львівська винотека «Кафе 1» (пл. Катедральна, 5) також не залишилася осторонь і, в силу своєї специфіки, «підвісила» вино. Тепер у «Кафе 1» кожен може залишити бокал хмільного напою, свої контакти, а також будь-який меседж для незнайомки або незнайомця. Велінням долі його послання знайде випадкова людина та, за бажання, зробить відповідний жест: залишить свій номер телефону та бокал вина. Представники закладу невідкладно повідомлять вас, коли це станеться. Тож, наступного разу ви, можливо, питимете вино уже вдвох.

Отож, постити – у «Split-Lviv»

З березня ресторан «Split-Lviv» (пл. Міцкевича, 6/7) потішить спеціальним меню до Великоднього посту, в якому будуть лише вишукані страви.

Серед інших новинок – «Паппарделле з лососем та червоною ікрою», що подадуть із цукіні, помідорчиками чері та вершковим соусом, «Морські гребінці у соусі з натуральною шафрану» та «Салатин з запеченої телятини у вершково-сметанному соусі».

У «Кентаврі» заборонили продаж цигарок та Coca-cola

Нарешті відкриває свої гостинні двері оновлене міське кафе «Кентавр» (пл. Ринок, 34), яке здивує не тільки зміною формату, а й унікальною колекцією меню початку ХХ ст. та відrestauroваною фрескою Володимира Патика в інтер'єрі. Тепер «Кентавр» відкриватиметься о 8 ранку. Загалом у меню – проста, знайома всім з дитинства їжа. Проте на сніданок можна замовити йогурти та круасани власного приготування. Формат міського кафе буде помітним і в середньому чекові, відтак, «Кентавр» стане доступним для усіх. Серед несподіванок – заборона продажу в кафе «Кока-коли» та цигарок.

Шоти в «САЛО»!

Нова ексклюзивна пропозиція в САЛО (пр. Свободи, 6/8) – авторські залпові коктейльшоти (від 18 грн.). Shot drink – це так звані напої-постріли або ж напої-новтки місткістю від 40 до 60 мл (їхня міцність може бути різною). Випити такий напій потрібно залпом. Переважно дія шота є миттєвою і запланований ефект ви відчуєте раніше, ніж устигнете поставити склянку на барну стійку.

У «Вероніку» – на морозиво

А кондитерська ресторану «Вероніка» (пр. Шевченка, 21) розширила свій асортимент солодощів. Серед новинок – морозиво власного приготування на базі італійської сировини. Ванільне, кокосове, ягідне, адвокат – усе за 14 грн. за кульку в новому залі. Крім морозива, серед нових десертів – йогурти з живими бактеріями.

«Амадеус» – ставка на здорове харчування

А в ресторані «Амадеус» (пл. Катедральна, 7) робиться ставка на дієтичне меню. Усі страви з нього – на овочевому бульйоні, без солі, проте з травами та соєвим соусом. Крім того, у переліку «Дієти детоксикації» – крем-супи, неочищені крупи, спагеті, біо-чай та навіть біо-вино. За словами ресторатора Андрія Іонова, це меню розробили французькі фахівці, і орієнтоване воно передовсім на тих, хто пильнує своє здоров'я. До речі, страви зі здорового меню також включені в пропозиції інших закладів ресторатора – «Вероніку» та «Чорний кіт».

Смачного!

Ольга Ігнатова

РЕСТОРАН-ПАБ CENTRAL KING'S PUB

Спробуйте королівство на смак

м. Львів, вул. Івана Франка, 9
тел. для довідок (032) 244-57-87

Любко Дереш ГОЛОВА ЯКОВА 2012

У видавництві «Клуб сімейного дозвілля» побачила світ нова книжка Любка Дереша «Голова Якова». Сам автор назвав роман, над яким працював 5 років, алхімічною комедією.

Тривалу історію написання нової книжки автор пояснює так: «За царя Гороха, коли людей було трохи, роман «Голова Якова» носив назву «Як стати Богом і не запланати». Тоді я ще не знав, що цей роман стане для мене однією з найзапекліших (і найтриваліших) робіт над літературним твором. За п'ять років, поки писався твір, я встиг зненавидіти літературу, простити їй все і знову полюбити, заблукати у власному творінні і щасливо віднайтися, врешті, розчинити готовий уже роман «Як стати Богом...» в кислоті та випити, в кращих традиціях 60-х, цю юшку до дна. Рукописи хоч і не горять, зате добре розчиняються».

Геніальний композитор Яків дістає незвичну пропозицію від свого брата-політехнолога: написати симфонію до Євро-2012. Замовники – таємничі темні отці. Невже він створюватиме музичний пролог до апокаліпсиса? Рідна домівка стає для нього мистецькою в'язницею. І навіть попри постійну присутність у його житті чотирьох жінок-муз жодна нота не лунає в голові Якова. Щоб віднайти потрібні звуки, йому доведеться зіграти на найпотаємніших струнах душі, а, може, вмерти і відродитися знову.

Як написав у передмові до роману Юрко Іздрик, в книзі є багато свідчень того, що тема пошуків свого «я» – гостро актуальна як для автора, так і для його персонажів. «У цьому сенсі новий роман Дереша є ідеологічним, хай навіть ідеологію цю відчитує і сповідує лише одна людина – сам автор. Утім, книга пересичена й загальнодоступними, сказати б – трендовими ідеологемами. Тут і так звана «релігійність», і хіпстерство, і досвід усіляких новітніх «тренингів», іще бозна-що», – так характеризує роман Іздрик.

Мадонна, MDNA

У березні побачив світ перший за останні три роки і дванадцятий загалом студійний альбом Мадонни. Диск називається MDNA.

Подробиць про альбом MDNA поки відомо не так багато. Запис його тривав з липня по січень. Диск вийшов на лейблі Interscope Records, що належить

Universal Music Group. Першим синглом з платівки стала пісня Gimme All Your Luvin', яку шанувальники співачки вже мали змогу чути – вона потрапила в Інтернет і на радіостанції в останній тиждень січня. Загалом Мадонна домовилася з компанією звукозапису про три альбоми, за які отримає 40 мільйонів доларів.

Liverpool English Pub

LIVERPOOL

ENGLISH PUB

Справжній англійський паб

Вперше у Львові – острівцеь справжньої Англії. Паб “Liverpool” поєднав у собі затишну атмосферу та кращі страви європейської і традиційної англійської кухні.

Саме тут Ви можете посмакувати якісним віскі та свіжим пивом. “Liverpool” – істинне поєднання британського аристократизму і демократичності.

м. Львів, вул. Куліша, 31,
тел.: (032) 243 55 66
info@liverpool.lviv.ua
www.liverpool.lviv.ua

СВІТ КРІЗЬ СКЕЛЬЦЯ ОКУЛЯРІВ

Хто не мріяв мати таку саму штуку, як в Термінатора: йдеш вулицею, а тобі спеціальні датчики просто в очі показують довідки з ЖЕНУ на усіх, хто довкола. А особливо небезпечних персон (таких як колишні кобіти і штунди) обводять жирною червоною лінією, яка мигтить.

Наталка, що вилазить на голову

Наприклад, вже за кілька місяців компанія Sensics обіцяє розпочати продаж супер-пупер-3D-окулярів. Мовляв, у них людина порине у страшенно реалістичний світ, такий живий, наче ви взагалі не в окулярах. Новинку назвали відповідно: Natalia. Повна назва пристрою – VR HMD Sensics Natalia 3D Goggles.

На перший погляд, «Наталю» важко назвати окулярами в класичному розумінні. Це біла пластмасова штука, схожа на тюнінговану ксеноморфами будівельну каску. Там, де мали б бути скельця окулярів, американці встановили 11 (одинадцять) камер. Однак вони акцентують свою увагу не так на довколишньому світі, як на ваших жестах, за допомогою яких ви керуєте світом віртуальним. Ви махаєте руками у себе перед носом, а розумна машина розшифровує те вар'ятство і показує вам щось на подвійному дисплеї, що формує тривимірну картинку, і забезпечує широкий кут огляду – аж 64°. «Наталка», як і кожна поважна кобіта, потребує не лише ваших очей, але й вух. Тому «окуляри» плавно переходять у стереонавушники. Також вона обладнана мікрофоном та тренером, який розпізнає рухи голови власника і відповідно до цього змінює картинку.

«На борту» Natalia – двоядерний процесор з частотою 1,2 ГГц, а також процесори графіки та 3D. Для під'єднання

Придумати таку штуку – не проблема. Інша справа – зробити її і налагодити серійне виробництво. Наразі умілі «окуляророби» вправляються у створенні пристроїв, які в очах оточуючих максимально наблизять вас до такого «термінаторства».

до зовнішнього світу «Наталка» має Wi-Fi та Bluetooth. Працює та вся махіна на четвертому «Андрюїді». Якщо вам цікава пропозиція носити в себе на голові системний блок з 3D-монітором за 1000 доларів і лякати усіх довкола – шукайте Natalia в «Гуглі» вже наприкінці цього року.

Мамо, я їду!

Якщо «Наталя» показує щось всередині і на «зовнішню» картинку їй байдуже, то окуляри iON Goggle компанії Zeal Optics навпаки дають можливість власнику подивитись назовні. А для особливо забудькуватих – запам'ятати побачене. І всього за \$400.

Окуляри iON Goggle розраховані, першочергово, на тих, хто полюбляє знімати на відео власні стрімкі спуски з засніжених гір, обвітрене обличчя і колючі ялинові гілки в писк. Вони обладнані поляризаційними ударостійкими лінзами. Завдяки окулярам вам не треба буде тримати в руках камеру, тому ви зможете міцно вхопитись за палиці. Спробуйте, не пошкодуєте – ваша маневровість і тривалість спуску виростуть в рази!

Штукенція має вбудовану 8-мегапіксельну HD-камеру, кут огляду якої становить 170 градусів. Усі відзняті стрічки зберігаються на картку microSD у форматі Full-HD – вочевидь, щоб глядачам було так само страшно, як і вам. Окулярами можна робити і фотографії.

iON Goggle має також видошукач, який показує, окрім іншої непотрібної інформації, заряд акумулятора, потужності якого вистачає на 6 годин безперервного відеозапису. Фотографування «жере» більше: залежно від умов та інтенсивності, заряд витримає 4-5 годин. Що, втім, теж немало.

Окуляри можна підмкати до комп'ютера, а спеціальний софт сам «злиє» відзнятий матеріал нуди треба – на youtube чи в папку «Зимові канікули».

Солярій-окулярій

Ці окуляри знімати відео і бавитись в Skyrim не вміють. Натомість вони можуть те, що іншим окулярам і не снилось. Ну справді, більшість побратимів намагаються захистити очі від зайвого світла. Ці ж, навпаки, світять просто в писк. Божевільні данці Сьорен, Крістіан та Лессі, які їх вигадали ще у той час, коли перебували під пильним наглядом пана Фільца, стверджують, що їхнє творіння – чудовий антидепресант.

Окуляри Seqinetic, що з якоїсь там мови обов'язково має перекладатися

як «Кульпарнів», не мають скелець. Натомість вони обладнані світлодіодним ліхтарем. За задумом творців, якщо раптом ви прокинулися вдосвіта під мостом, а довкола холодно, паскудно, брудно і сіро – окуляри мають підняти вам настрій, збадьорити й узагалі якнайкраще вплинути на самопочуття і тонус.

Однак у новинки є певні застереження. Окулярами Seqinetic варто тішити оточуючих у межах півгодини на день. Не рекомендується із такою прикрасою на обличчі кермувати чи працювати з болгаркою. Та й взагалі, найкращий

ефект від окулярів досягається в знайомих і добре освітлених приміщеннях.

Наразі Seqinetic існує у хворих головах авторів і тих, хто їм співчуває. Проте реальністю вони стануть вже найближчим часом: на офіційному сайті можна фінансово підтримати вигадників, перерахувавши їм гроші. Всього за 59 євро ви матимете право на безоплатне отримання окулярів, звісно, якщо їх виготовлять. А зроблять їх тоді, коли автори назбирають необхідну суму. Втім, вони стверджують, що вона вже є.

Канадійський шептун

Найпоміркованіший пристрій, який можна носити на голові, придумали канадійці-заїки. Компанія 4iiii Innovations презентувала пристрій, що паразитує на окулярах, натомість дає власнику чимало корисної інформації.

Пристрій Sportiiiis, судячи із назви, розрахований на спортсменів. Це невелика коробочка, що вміє кріпитись практично до усіх окулярів, окрім пенсне та моноклів. Її ціна – \$200.

Окулярний девайс має радіопередавач, панель, що складається із семи LED-ламп, та невеличкий динамік. Завдяки усім цим складовим, канадське ноу-хау може виміряти частоту вашого серцебиття, швидкість руху, інтенсивність тренування, пройдений час. Про ситуацію із організмом Sportiiiis розповідає за допомогою «світлофора»: зелений вогник – все ви робите правильно, можна ще бігати-сканати. Жовтий – незначне відхилення від норми. Тренування можна не припиняти, однак тепер вас не полишатиме думка: «У чому ж справа?». Червоний вогник сповіщає про те, що варто змінити сферу діяльності, знайти собі нарешті кобіту і поприбирати в квартирі.

Усю інформацію також можна скинути на смартфон чи комп'ютер і таким чином відстежувати прогрес тренувань.

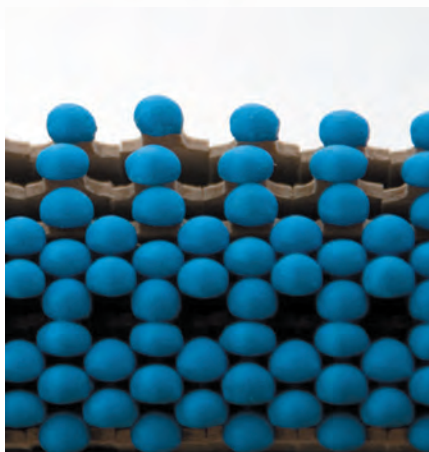
Автори особливо наголошують на тому, що інформація передається через протокол ANT+. Та, втім, яка різниця?

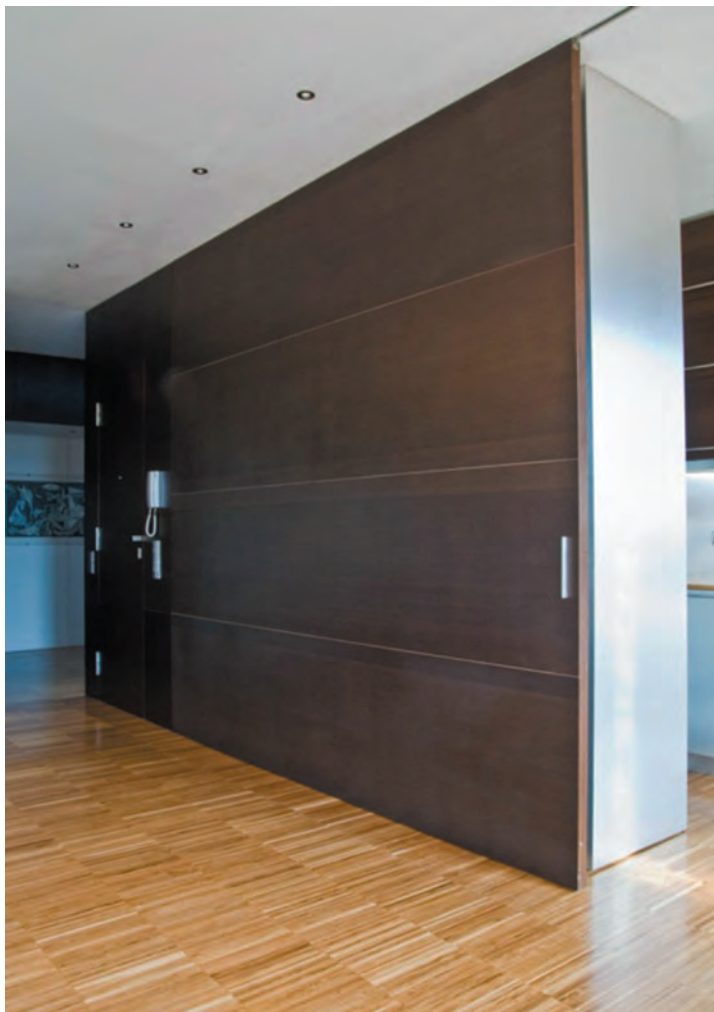
Василь Крехівський

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМУ

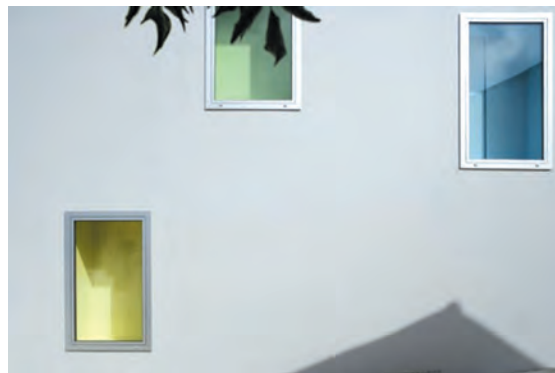
Настільний
календар
із відривними
сірниками
на кожен день.

Робота українського
дизайнера
Юрка Гуцуляка

Якщо ви купили повністю білий будинок і це здається вам нудним – не обов'язково перефарбовувати стіни. Можна вставити різнокольорові вікна, як це зробив дизайнер Рікардо Бак Гордон з хатою поблизу португальського міста Обідуш.

За допомогою доданої під час ремонту пересувної стіни власники колись однокімнатної квартири в Барселоні можуть зонувати і перезоновувати приміщення, як їм заманеться.

Робота дизайнера Франческо Соппельси

ЧИТАЙТЕ НАСТУТ:

• РЕСТОРАНИ, БАРИ, КАВ'ЯРНІ, ПАБИ • BIANCO ROSSO PASTERIA | пр. Свободи, 6/8 • CENTRAL KING'S PUB | вул. І. Франка, 9 • GLORIA JEAN'S COFFEES | пл. Міцкевича, 1 • MONS PIUS | вул. Л. Українки, 14 • STRUDEL HOUSE | вул. Шевська, 6 • AMADEUS | пл. Катедральна, 7 • АРСЕНАЛЬСЬКЕ | вул. Арсенальська, 7 • БАГРАТІОНІ | пр. В. Чорновола, 59 • БАТЯР | вул. Менцинського, 3 • ВЕЛИКА ТАРИЛКА | вул. Валова, 13 • ВЕРОНІКА | пр. Шевченка, 21 • ВІДЕНСЬКА КАВ'ЯРНЯ | пр. Свободи, 12 • ГАРМАТА | вул. Грабовського, 11 • ДАРВІН | вул. Шевська, 6/10 • ДЕЛІС | вул. Самчука, 8 • ДЗИГА | вул. Вірменська, 35 • ДИНАМО БЛЮЗ | вул. Стуса, 4 • ЗОЛОТА ГУСА | вул. Січ. Стрільців, 3 • КАБІНЕТ | вул. Винниченка, 12 • КАФЕ 1 | пл. Катедральна, 5 • КЕНТАВР | пл. Ринок, 34 • КОРЗО | вул. Братів Рогатинців, 10 • КРАКІВСЬКА БРАМА | вул. Краківська, 5 • КУЛЬТ | вул. Чайковського, 7 • КУМПЕЛЬ | вул. Винниченка, 6 • ПАН ТАО | вул. Кримська, 28 • ПАНОРАМА | пр. Свободи, 45 • ПАНСЬКА ЧАРКА | вул. Винниченка, 3 • ПЕКІН | вул. Грушевського, 8 • ПРАГА | вул. Гнатюка, 8 • САЛО | пр. Свободи, 6/8 • СМАКОЛИК | вул. Михальчука, 5 • ТАРОН | вул. Кузнецова, 16а • ФІЛІЖАНКА | пр. Крива липа, 3 • ФРЕСКА | вул. Краківська, 9 • ЦУКЕРНЯ | вул. Староєврейська, 3 • ЧОРНИЙ КІТ | вул. Гвардійська, 4 • ШЕКСПІР | вул. Любінська, 144 • ШТУКА | вул. Котлярська, 8 • МАГАЗИНИ • BASEL | вул. Банківська, 5 • CEZARE | вул. Дудаєва, 12 • NERI KARRA | вул. Чорновола, 25 • PRINCESS | вул. Л. Українки, 7 • БІЗНЕС СТИЛЬ | вул. Театральна, 23 • БОЛЕРО | вул. Дудаєва, 22 • ЖЕНЕВА | вул. Театральна, 10 • МАГНУС | вул. Шпитальна, 1 • ПРЕЗИДЕНТ | вул. Городоцька, 8 • КЛУБИ • CAZANOVA | вул. Ставропігійська, 7 • MUSIC LAB | вул. Братів Рогатинців, 27 • MAESTRO | вул. Лазнева, 3а • RAFINAD PEOPLE | вул. Руданського, 1

журнал справжнього чоловіка

ЕГОІСТ

• SPLIT-LVIV | вул. Міцкевича, 6/7 • АТМОСФЕРА | вул. Братів Рогатинців, 18 • ТУРФІРМИ • АЛГОЛЬ | вул. Коперніка, 16/3 • КОЛІЗЕЙ | вул. Братів Рогатинців, 18 • МІСТ-ТУР | пр. Шевченка, 34 • ПІЛІГРИМ | вул. Коперніка, 26 • РІТУРНЕЛЬ | вул. Водогінна, 2 • ТРАЙДЕНТ | вул. Коперніка, 18 • ТУР-РЕТУР | вул. Київська, 27 • КЛІНІКИ • АЛЬТЕРНАТИВА | вул. Героїв УПА, 73 • КЛІНІКА ЗАБЛОЦЬКОГО | вул. Коперніка, 20 • КЛІНІКА СВ. ПАРАСКЕВИ | вул. Заводська, 7 • ЛАЗЕР ПЛЮС | вул. Миколайчука, 9 • ПАРОДЕНТ | вул. Глибока, 4 • ПАРОДЕНТ | вул. Личаківська, 52 • РІКОТА | вул. В. Великого, 31 • ГОТЕЛІ • NOBILIS | вул. Фредра, 5 • REINHARTZ | вул. Городоцька, 107 • REINHARTZ | вул. Друкарська, 9 • АНДРІЙСЬКИЙ ДІМ | вул. К. Левицького, 112 • ВЕЖА ВЕДМЕЖА | Львівська обл., с. Волосянка, урочище Цоцора • ГРАНД ГОТЕЛЬ | пр. Свободи, 13 • ЕДЕМ | вул. Городоцька, 95а • ЄВРОГОТЕЛЬ | вул. Тершаковців, 6а • КУПАВА | вул. Комарова, 17 • ОПЕРА | пр. Свободи, 45 • ЦИТАДЕЛЬ ІНН | вул. Грабовського, 11 • ШВЕЙ-ЦАРСЬКИЙ | вул. Князя Романа, 20 • ШОПЕН | пл. Маланюка, 7 • АВІАКОМПАНІЇ • CARPATAIR (на бортах літаків) | вул. Любінська, 168 • LOT | вул. Січ. Стрільців, 5 • КИЙ-АВІА | пр. Шевченка, 11 • КИЙ-АВІА | пл. Григоренка, 5 • КИЙ-АВІА | вул. Любінська, 168 • АВТОСАЛОНИ • ЗАХІД-МОТОРС | вул. Липинського, 50 б • ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКИЙ АВТОМОБІЛЬНИЙ ДІМ | вул. Антоновича, 59 • ІЛТА ЛЬВІВ (ПЕЖО) | вул. Чайковського, 20 • НІКО-ЗАХІД | вул. Липинського, 50 б • ПФ «Христіна» (BMW) | вул. П'ясецького, 1 • ТОЙОТА ЦЕНТР ЛЬВІВ «ДІАМАНТ» | вул. Кульпарківська, 226 • ТРИС-ТАР-АВТО-ЕЛІТ | вул. Липинського, 36 • АВТОТОВАРИ • АВТОЗАПЧАСТИНИ | вул. Липова алея, 1 • ФІТНЕС-КЛУБИ • З СТИХІЇ | вул. Щирецька, 36 • АКВАПАРК «ПЛЯЖ» | вул. Кн. Ольги, 114 • ЄВРОСПОРТ | пл. Петрушевича, 1 • ІНШЕ • СВ-вагони потягів | у напрямку Києва, Одеси, Сімферополя •

а також на www.issuu.com/egoist_magazine та www.presspoint.ua

новий телевізійний проект

Твій особистий стиліст!

неділя, 23⁰⁰

на телеканалі ЗІК
та на порталі tvoemisto.tv
(програма виходить раз на два тижні)

ТВОЄ
МІСТО.tv

Партнери проекту:

LVIV
FASHION
WEEK

З питань участі у програмі звертайтеся за номером тел. **(032) 244-59-44**

**Христина Олександрівна
Ліщук-Якимович** –
асистент кафедри клінічної
імунології та алергології
Львівського національного
медичного університету
імені Данила Галицького

**Роксоляна Романівна
Головин** –
обласний дитячий алерголог ГУОЗ у Львівській
області, асистент кафедри клінічної імунології
та алергології Львівського національного
медичного університету імені Данила
Галицького

«СОЛЯНІ КІМНАТИ» ДОПОМАГАЮТЬ ЗБЕРЕГТИ ЗДОРОВ'Я

Екологія в Україні, як відома, лише страждає та постійно гіршає. А разом з нею – і наше з вами здоров'я та самопочуття. Хронічна втома, безсоння чи погіршення сну, головний біль, підвищений артеріальний тиск, часті захворювання дихальних шляхів та горла й носа – якщо для вас це не просто слова, а те, що заважає жити та нормально працювати, то пропонуємо ознайомитися з на перший погляд простою та навіть елементарною процедурою – спелеотерапією. Якщо розшифровувати буквально, то «лікуванням соляною печерою». Про деталі застосування цього, не побоїмося слова, ноу-хау читаємо далі.

Враховуючи невинне погіршення стану довколишнього середовища, зростання його забрудненості, збільшення частоти захворюваності населення всього світу та України зокрема, деда-

лі частіше виникає потреба у профілактиці захворювань та зміцненні загального стану здоров'я. В умовах нашого клімату жителям міста Львова та області (тобто нам з вами) особливо необхідно

подбати про профілактику захворювань органів дихання.

Одним із нових напрямків сучасної медицини є галотерапія (спелеотерапія), яка може у цьому

допомогти. До того ж, для лікування та відновлення здоров'я не потрібно робити практично нічого – треба просто приємно провести час у такій собі «печері».

Словосполучення «соляна кімната» сьогодні уне не викликає подиву. Багато людей спробували цілющі властивості печер на собі. Ще з давніх-давен монахи намагалися поміщати хворих з дихальними проблемами у соляні печери, де вони подрібнювали сталактити ударами, результатом чого був соляний пил, яким хворі дихали і відчували при цьому значне полегшення. Багато вчених з Австрії, Болгарії, Німеччини, Польщі виявили, що вдихання парів солі не просто покращує загальний стан організму, але й дуже активно допомагає у боротьбі з такими захворюваннями, як бронхіальна астма, пневмонія, хронічний бронхіт, респіраторні алергії, хронічні захворювання легень та багато інших.

Спелеотерапія – це один із найефективніших немедикаментозних методів лікування, реабілітації та профілактики захворювань органів дихання, який базується на використанні природного мікроклімату печер, соляних шахт, гротів. Використовувати штучні порожнини у соленосних формаціях в нашій державі почали у 1968 році в містечку Солотвино (Закарпаття), де була відкрита перша спелеолікарня, що сьогодні є вже спеціалізованою клінікою.

За час експлуатації соляних шахт, у спелеолікарні було переконливо доведено, що соляна терапія має великий терапевтичний ефект: всі фізіологічні функції людського організму значно покращуються в процесі перебування в соляній шахті.

Оскільки можливість побувати у справжній соляній печері в Закарпатській, Тернопільській, Донецькій областях чи у Криму мають не всі (це ж треба витратити немало дорогоцінного часу!), дедалі частіше починають з'являтися штучні («соляні кімнати»), відвідати які може кожен. До речі, у Львові теж. При чому, ефект від перебування у штучних і природних печерах та шахтах – ідентичні. Механізм дії цієї чудо-намери ґрунтується на лікувальних властивостях негативно заряджених аероіонів хлориду натрію, тобто звичайної солі. Вони, потрапивши у органи дихання людини, подразнюють нервові рецептори у легенях, частково проникають через стінки легеневих альвеол у кров і таким чином впливають на весь організм. У повітрі соляної кімнати утримується оптимальна для проникнення в усі відділи дихальних шляхів кількість часток солі.

Соляна кімната СПА-центру "Три стихії" – єдина у Львові, яка відтворює цілющий мікроклімат солотвинських соляних печер за допомогою галогенератора, що подрібнює сіль до 0,5 мікрон та задає концентрацію соляного аерозолію від 1 до 10 млг/м.куб. за 3-5 хвилин

Просто під час перебування у галокамері відбувається ряд позитивних змін: відновлюються захисні функції епітелію, активізується імунна система, покращується кровообіг і робота серцево-судинної системи, зменшуються запальні процеси та прояви алергічних реакцій, підвищений рівень вуглекислого газу стимулює глибину дихання, соляний аерозоль в той же час зволожує та покращує відділення мокрот з бронхів, очищаючи дихання.

Має спелеотерапія і покази не лише до загального покращення стану здоров'я, але й до лікування хронічних захворювань органів дихання; запальних процесів горла, носа, вух; хвороб шкіри; профілактики частих ГРВІ, бронхітів та пневмоній, хронічних захворювань верхніх дихальних шляхів.

Від'ємні іони хлориду натрію незначно та тимчасово знижують артеріальний тиск та рівень молочної кислоти у м'язах (усувають симптоми втоми), зменшують головний біль, заспокоюють, покращують якість сну. Крім того, умови перебування в галокамері сприяють психоемоційному розвантаженню та розслабленню. Тому, бажаючи відволіктися від проблем та невирішених справ, провести трохи часу на самоті, чи у спокої, проте з друзями чи коханою, навідайтесь у один з спортивно-оздоровчих центрів міста, де на вас чекає цілюща соляна кімната.

**ТРИ
СТИХІЇ**
СПА-центр

Адреса: м. Львів, вул. Щирецька, 36,
ТБН «Південний», СПА-центр «ТРИ СТИХІЇ»
Телефони: +38 032 295 91 633,
+38 098 388 88 093,
+38 099 450 93 03
e-mail: trystyhi@gmail.com
www.trystyhi.com.ua

ТОПЛЕС ШОУ-БАР

23⁰⁰ - 6⁰⁰

CAZANOVA

RESTAURANT | LOUNGE | SHOW

Страви авторської та європейської кухні

кальян | коктейль-бар | пивна карта | show bar | live music | wi-fi zone

Адреса: м. Львів, вул. Ставропігійська, 7

тел.: (032) 236-75-74, (067) 287-68-05

ресторан працює з 11⁰⁰ до 6⁰⁰

бізнес-сувеніри • поліграфія • дизайн

АМІГО
з нами комфортно працювати

+38 (032) 239-33-51 • 067-268-49-40

ГОЛОВА
НЕ БОЛИТЬ
НІКОЛИ!

ПИВНА
ЦИЦЯ

ДАЄ З
ПОНЕДІЛКА
ПО НЕДІЛЮ!

АВТОМАТ ДЛЯ
ЧОЛОВІЧОЇ
РЕЛЯКСАЦІЇ!

РЕСТОРАН-ПИВОВАРНЯ
“КУМПЕЛЬ”

М. ЛЬВІВ, ВУЛ. ВИННИЧЕНКА, 6
ТЕЛ.: +38 032 242 17 80

